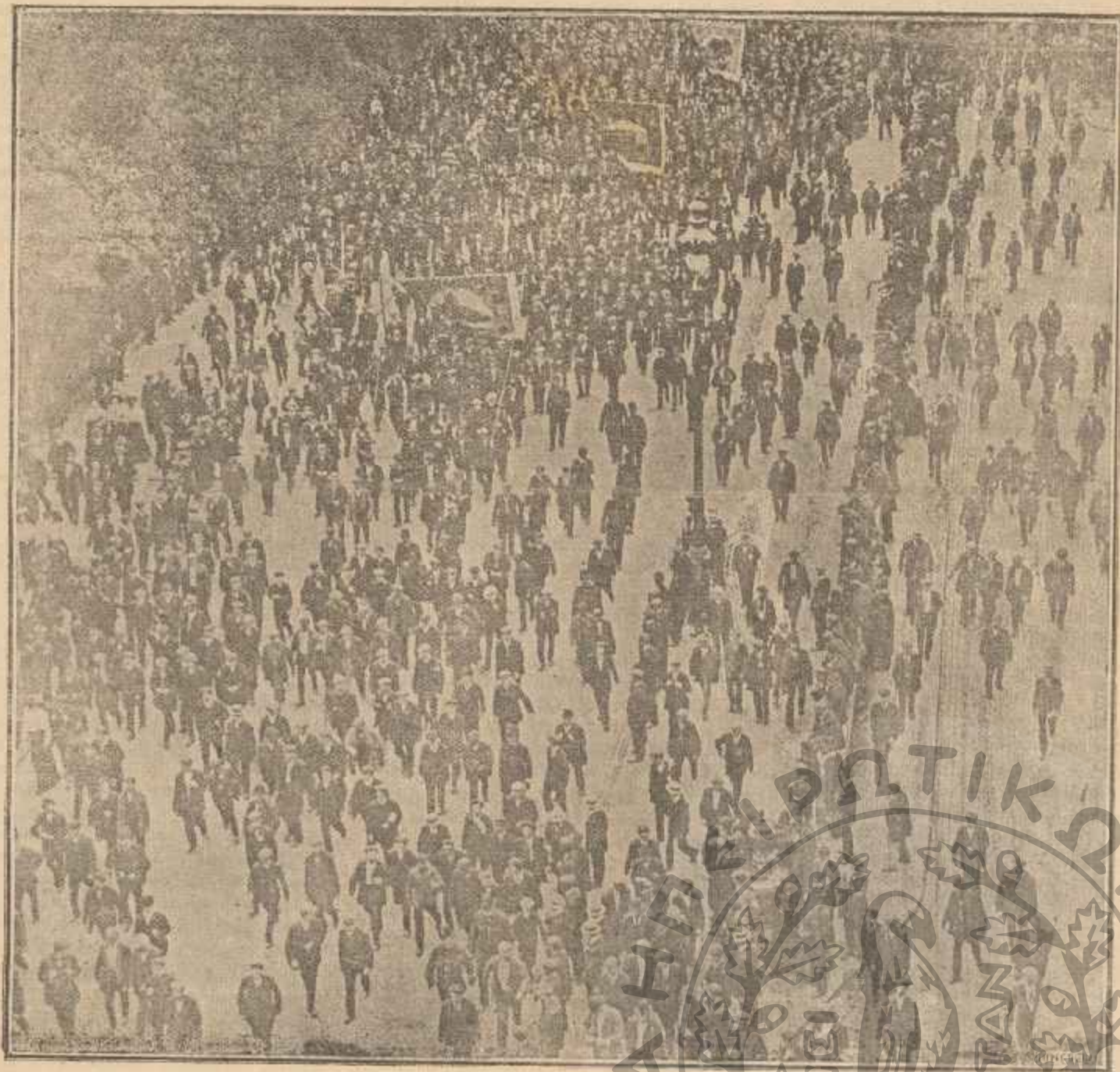

Ἄσ' Ὀλῶ

Τὸ σῆματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ἀπὸ τῆς ἀπεργίας τοῦ Αὐγούστου.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

Ἡ αθηναϊὴ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, καί-
τοι εἶναι ἀπλὴ παραβολή, ἐν τούτοις εἶναι ἡ
πλέον ζωντανὴ κοινωνικὴ εἰκὼν. Ὁ δοῦλος
κατορθώνει καὶ λαμβάνει συγγνώμην καὶ
προσεμίαν δι' ὅσα ὤφειλε παρὰ τοῦ κυρίου
του, ἐν τούτοις δὲν παρέχει οὐδὲ τὴν μικροτέ-
ραν ἀνείν εἰς τὸν σύνδουλόν τιν, ὅστις τῷ
ὤφειλεν ἐλάττωσιν τι ποσόν. Τὸ ἀποτέλεσμα
ὑπῆρξεν ἡ τιμωρία του.

Ἡ παραβολὴ αὕτη μᾶς βυθίζει εἰς σκέψεις.
Μᾶς διδάσκει μὲ τὸν παύλο-ῦτον τρόπον
τὴν ἀμοιβαιότητα ὡς καθήκει καὶ μᾶς ὑπα-
δεικνύει τὸ ὁδυνηρὸν τέλος, τὸ ὅποιον ἐπακο-
λουθεῖ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀνηγήσῃ.
Ἡ ἀμοιβαιότης εἶναι παναρχαία ἀρετὴ· ἡ
σκεπτομένη ἀνθρωπότης ἀπὸ τῶν πρώτων
αἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ εὐεργετικὰ τῆς ἀποτε-
λέματα καὶ ἀνήγαγε αὐτὴν εἰς σύστημα, εἰς
ἀρετὴν. Οὐδὲν μεταγενέστερον κοινωνικὸν ἢ
φιλοσοφικὸν σύστημα ἐξήγησε τὴν κατα-
στροφήν, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Καινὴ ἐν γένει
Διαθήκη πολλὰς ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς
καὶ διδάσκουσι τὴν ἀξίαν τῆς.

Ἡ ἀμοιβαιότης, ἐκτετατωμένη εἰς τὴν ἀνε-
ματικὴν ἡδυσίαν καὶ ὕλην ζωὴν τοῦ ἀνθρώ-
που, δὲν εἶναι οὔτε οὐτοῖα, οὔτε ὥραϊον ὄνει-
ρον. Πρῶτοι παραδείγματα ἔχομεν τὰς πρώ-
τας χριστιανικὰς κοινωνίας, αἱ ὁποῖαι τὴν
ἀμοιβαιότητα, ἣν ἐδίδασκεν ὁ Χριστός, ἐφαρμό-
σασαι, κατέστησαν ἐπὶ τὴν καὶ παρ' αὐτῶν
τῶν εἰδωλολατρῶν, οὕτως μετὰ ἡθόνων ἀνα-
φέρουσι περὶ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀμοιβαίας, περὶ
τοῦ στενοῦ συνασπισμοῦ, περὶ τῆς εὐγενεῖς
φιλαλληλίας, τὴν ὅποیان ἐρήρμαζον οἱ σὺν-
χρονοὶ τῶν χριστιανῶν.

Μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, μὲ τὴν εἰ-
σβολὴν τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀτομικισμοῦ εἰς
τὸν βίον μας, ἡ ἀμοιβαιότης ἤρχισε νὰ ἐκλεί-
πτῃ, ὥστε ἑκάστος περιόριζε τὸ ἐνδια-
φέρον του μόνον εἰς ἑαυτόν, οὐδὲν καλὸν περὶ
οὐδενὸς σκεπτόμενος. Ἡ δυστυχία τότε εἰσέ-
ρυσσε, διότι πρὸς στιγμὴν εὐρήν περιστοιχι-
ζόμενος μόνον ἀπὸ ἐχθρῶν, ἐνθ' ἡδύνατο κάλ-
ιστα νὰ μὴ ἔχη παρὰ φίλους.

Εὐτυχῶς ὁμῶς ἡ ἐπαύρις τοῦ Εὐαγγελίου
καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἔφθασεν εὐε-
ργετικῇ. Ἐθὴν προσηγμένα εἰς τὸν πολιτισμόν,
ἀλλὰ δυστυχῇ διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους
προσάνεφερον, ἀνεμέτρησαν τὸ βάρος, πρὸς
τὸ ὅποιον φέρονται, καὶ ἀποκινῶνται τὰς πα-
λαιὰς προλήψεις, ἐργάζονται νὰ ἐφαρμόσωσι κατὰ
τὸ μέτρον τῆς ἐποχῆς τὴν ἀμοιβαιότητα, ἥτις
εἶχε χάρις ἄλλοτε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὴν
εὐτυχίαν. Καὶ ἰδρύνονται ἐταιρίαι, συνιστῶν-
ται σύλλογοι, θεσπίζονται νόμοι, συστήματα
καταρτίζονται, συστηροῦνται ὁμάδες, ἵνα
κατορθώσωσι νὰ ἐφαρμόσωσιν αὐτήν.

Ἡμεῖς δὲν φροντίζομεν ὅσον πρέπει περὶ
τούτου. Ἀρὰ γὰρ ἐπιθυμοῦμεν νὰ δυσεύρω-
μεν περισσότερο, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καὶ κάλ-
ιτερον τὴν ἀνάγκην τῆς ἀμοιβαιότητος;

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Τὸ κυριώτερον γεγονός τῆς παρελθούσης
ἐβδομάδος ἦτο αἱ ἐπανειλημμέναι παραστά-
σεις τῆς Ὑψηλῆς Πύλης διὰ τὰ ἐν Κρήτῃ
συμβαίνοντα καὶ τὸ Κρητικὸν ἐν γένει ζῆ-
τημα.

Καὶ πρῶτον μὲν ὑπέβαλε παραστάσεις διὰ
τὰ ἐν Κρήτῃ συμβαίνοντα καὶ διετύπου τὸν
φύλον μὴπως οἱ ἐν Κρήτῃ μωμεθάνοι πά-
θωσι τι ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως καὶ τοῦ θρενθιμοῦ,
ὅψ' οὗ ἐμπνέονται οἱ χριστιανοὶ κάτοικοι,
ἐτοιμαζόμενοι ἅμα τῇ λήξει τῆς περιόδου
τῆς ἀρμοιότητος τοῦ κ. Ζαῖμη νὰ κηρύξωσι
καὶ αὐτὴς τὴν ἐνωσιν, καὶ τὰ παράπονα διὰ
τὴν ἐλλείψιν ἀσφαλείας καὶ διὰ τοὺς δαπρα-
τομένους συνεχεῖς φόνους μωμεθανῶν.

Εἰς τὴν διακρίνουσιν αὐτὴν λέγεται ὅτι
ἐδόθη ἡδὴ ἀπάντησις, ἐπὶ αἱ Προστάτιδες
Δυνάμεις ἔλαβον καὶ θὰ λάβωσιν ἐν ἀνάγκῃ
καὶ νῦν μέτρα διὰ τῆς ἀποστολῆς πολεμικῶν
πρὸς τήρησιν τῆς ἐν τῇ νήσῳ ἀσφαλείας, ἥτις
συνέβηκεν ἐν τῇ μεταξὺ διαταραχῇ, οὕτε
συνέβησαν συστηματικὰ δολοφονίαι, ὡς ἀνε-
κοίνου ἢ διακρίνωσι, καθ' ὅτι θὰ ἔχουν καὶ
αὐτοὶ εἰδῶσιν τούτων ἐκ πληροφοριῶν, τὰς
ὁποίας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ διεδίδασκον
οἱ ἐν Χανίοις γενικοὶ πρόξενοι.

Λέγεται δὲ πρὸς τούτους, ὅτι ὁ σὶρ Γκρέν
προσέθηκεν ὅτι, ἐν μέτρῳ τοῦδε συνέβησαν
φόνους τινές, οὗτοι δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν
εἰς πολιτικὰ ἐλατήρια, ἀλλὰ φέρουσι χαρα-
κτῆρα κοινωνικῶν ἐγκλημάτων, ὅπως καὶ ἄλλα-
χοῦ συμβαίνουν κατ' ἐκάστην.

Κατόπιν ὅλων τούτων ἡ Ὑψηλὴ Πύλη
ἐπέδωκε δευτέραν διακρίνωσιν, ἐν ᾗ δὲν ἀνα-
φέρει περὶ ἐγκλημάτων, ἀλλὰ περιόριζεται
εἰς τὴν ἐκφράσιν φόβου διὰ τὴν ἀπειλητικὴν
ἐξεγέρσιν τῶν χριστιανῶν καὶ ἐπιζητεῖ τὴν
λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, διατηρουμέ-
νων ὅλων τῶν ἐπὶ τῆς νήσου δικαιωμάτων
τῆς Τουρκίας καὶ καταργουμένων τοῦ εἰδους
τοῦ μέχρι τοῦδε ἀρμολογιακοῦ καθεστώτος.

Κατὰ τὰς ἐκ Λονδίνου εἰδήσεις, ἡ λύσις
ἡ ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης προτεινομένη δὲν
φέρει τὰ στοιχεῖα ὀριστικῆς τοιαύτης, καὶ
πάλιν δὲ ὁ σὶρ Γκρέν ἠδῆλυσεν ἐπὶ
τῆς προτάσεως αὐτῆς, ὅτι αἱ Δυνάμεις δὲν
θεωροῦσι τὴν ἀνακίνησιν τοῦ Κρητικοῦ ζητή-
ματος ἐπικαίρον, διότι αὐτὴ δυνατόν νὰ προ-
καλέσῃ διεθνεῖς περιπλοκάς, τὰς ὁποίας πά-
σαι ἀποφεύγουσιν, ἰδίᾳ δὲ αἱ Προστάτιδες
Δυνάμεις δὲν εἶναι διατεθειμέναι νὰ ἀλλά-
ξωσι τὸ ὑπάρχον καθεστὼς, θὰ ἐμποδίσωσι
δὲ πᾶν πρὸς τοῦτο διὰ τὸν Κρητικὸν
Συνέστησαν ἐπομένως ἡμεῖς καὶ ἀποφυγῇ
τῆς ἀνακίνησεως τοῦ ζητήματος, διότι αἱ
Δυνάμεις συσκέπτονται ἐπὶ τοῦ πρακτεῦ καὶ
τῆς τήρησεως τοῦ καθεστώτος.

Εἰς τὰς ἐγγράφους τοῦ σὶρ Γκρέν ἠκολούθη-
σαν αἱ ἀπάντησεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας.
Καὶ αἱ ἀπάντησεις αὗται ὡς καὶ αἱ τῆς Ρω-
σίας φαίνονται ἐξωδικοί καὶ οὐχὶ ὀριστικοί.
Ἐν αὐταῖς τονίζεται ἰδιαίτερως, ὅτι ὁ καιρὸς
δὲν εἶναι ποσὸς κατάλληλος διὰ τὸν διακρί-
νωσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ὅτι τούναντιον
πᾶσα λύσις παρὰ τὸ καθεστὼς θὰ ἡδύνατο νὰ
προκαλέσῃ περιπλοκάς.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

Πολλὰς ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης καὶ εἰς
διαφόρους εὐκαιρίας δὲν ἐλείψαμεν ν' ἀναφέ-
ρωμεν περὶ τῆς μεγαλειότητος τῶν ἐθνικῶν
ἡμῶν ἀναγκῶν, καὶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶμεν
πικρίαν, διότι εἰς τὴν φωνὴν μας δὲν ἐπηκο-
λοῦθησαν τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀνεμνοῦμεν, τολ-
μῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν, διότι εἰμεθα πεπει-
σμένοι, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν
διοργανοῦμεν.

Τὸ ἔργον τοῦ δημοσιογράφου εἶναι καὶ κατὰ
τοῦτο ἀκριβὲς. Ἀπὸ ἅπας κατὰ τὴν σφαλε-
ρὴν ἡ ἀτοκον, ὀφείλει νὰ τὸ καταγγεῖλῃ καὶ
νὰ ἐξακολουθῇ καταγγέλλων, μέχρις οὗ ἡ κοι-
νωσία τέλος ἀρνησθῇ, μέχρις οὗ ἀνάνηψῃ.
Ἡ πρώτη ἐπίκλησις του θὰ μείνῃ ἀνευ ἀποτε-
λέματος, θὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς
τύχης καὶ ἄλλαι, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ δικαιολο-
γηθῇ ἂν ἀπαυδῇ φωνάζων, ἂν ἀποκρίνη
κηρύττων τὴν ἀλήθειαν.

Πολλοὶ εἰς ὅλους τοὺς τόνους καὶ εἰς ποικί-
λους ρυθμούς ἐκίνησαν τὰς ἐθνικὰς μας ἀνάγ-
κας· δὲν δικαιολογήθη ὁμῶς ἂν δὲν προσ-
θέσωμεν τὴν φωνὴν μας εἰς τὴν συναυλίαν
τοῦν, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον νομίζομεν, ὅτι
αἱ περιστάσεις ὑπὲρ ποτε μᾶς τὸ ἐπιβάλλουσιν
καὶ ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ πρόσφορος διὰ νὰ
γίνῃ ὅτι μέχρι σήμερον δὲν ἔγενεν ἡ νὰ συμ-
πληρωθῇ ὅτι ἐλλειπὺς ἐδημιουργήθη.

*

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι παρὰ τὸν ἀτομικὸν ἀγῶ-
να τῆς ὑπάρξεως, παρὰ τὴν ἀγρίαν τὴν ἀτό-
μον πάλην, ὑπάρχει καὶ ὁ ἀγὼν τῆς ἐθνικῆς
ἐκπαιδεύσεως, ἀγὼν, μὴ ἐπιτελούμενος μὲν
διὰ τῶν φονικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέτου-
σιν οἱ κοινοὶ πόλεμοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τοῦτο
ὀλιγώτερον φοβερός.

Ἐπὶ εἰς τὸ μέγα στάδιον τῶν ἀγώνων
καλοῦνται ὅλα τὰ ἐθνη· ἕκαστον φέρει μεθ'
ἑαυτοῦ ὅλα τὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα νομίζει ἀρκεί-
α πρὸς ἐπιτυχίαν του καὶ ὅλα στρέφονται
πρὸς ἐν σήμερον, τὸ ὅποιον χάνεται μέσα εἰς
τὴν ἀμφιλύχην τοῦ μεμακρυσμένου ὁρίζοντος.
Καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχίζει, ἡ μάλλον συνεχίζεται,
ἀγὼν ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος, εἰς τὸν ὅποιον
θὰ φανῇ νικητὴς ὁ μᾶλλον ἰσχυρὸς καὶ ὁ
καλλίον ἐφοδισμένος.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐκλήθη εἰς τὸν ἀγῶ-
να αὐτὸν τῆς εὐγενεῖς ἀμύλης καὶ προόδου.
Μὲ τὸ προσόν, τὰ ὁποῖα τὸ διακρίνουσι,
κατόρθωσαν κατὰ καιροῦς ἴαν, ὅπως τε, ἀπ'
ἡμῶν μεμακρυσμένους, νὰ διακριθῇ καὶ κρα-
τοῦν πρῶτον ἀπὸ τῶν πυρῶν νὰ χρησιμεύσῃ
ὡς εὐγενὴς πρόδρομος παντὸς ὥραϊον ἔργου.
Ἡ λαμπρά αὐτὴ διὰ τὸ Ἔθνος μας περίοδος
ὑπῆρξε καὶ μακρὰ καὶ καρποφόρος, ἀλλὰ
παρήλθε. Περιστάσεις διάφοροι, ποικίλα γε-
γονότα, ἡμᾶς τὸν ἐξ ἡμῶν καὶ παρέλυσαν
τὰς δυνάμεις, ὁ πυρὸς δὲ τῶν ἑλληνικῶν χει-
ρῶν κατέπεσε καὶ ἄλλα ἔθνη κατέλαβον τὴν
ἐπὶ τὴν ὁδὸν τῶν. Ἐν τούτοις τὸ Ἔθνος
δὲν ἀπεθνήσκει, καίτοι δὲ δὲν εἶναι πλέον ὁ
πρόδρομος, δὲν καὶ νὰ εἶναι εἰς τῶν θερμοτέ-
ρων ἀγωνιστῶν.

*

Πρέπει ὁμῶς νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν θέσιν,
εἰς τὴν ὅποιαν σήμερον εὐρισκόμεθα; μᾶς
ἀρέσκει νὰ βλέπομεν ἄλλους νὰ μᾶς ὑποκατέ-
λθωσι καὶ ν' ἀποθῶσιν ἡμᾶς παρῶμεν; Ἡ
πῶσις τῶν ἀτόμων εἶναι ἴσως ἀκίνητος,
ἀλλ' ἡ πῶσις τῶν ἐθνῶν εἶναι φοβερά. Ἀλ-
λοῦμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ
ἐκασθενήσῃ ἢ θὰ μαρυνθῇ. Ὁ θάνατός του θὰ
εἶναι αἰώνιος.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔχει μεγάλα καὶ
δημιὰ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς ἀνθρωπότη-
τος, ἀπέναντι ἑαυτοῦ· δὲν πρέπει νὰ φανῇ
κατώτερον τῶν προσδοκίων του καὶ ἀνδρῶν
τῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα διέγραψε. Δὲν εἴμε-
θα ἐξ ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι τονίζουσιν ἱερωμί-
δας ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἐρεσιῶν· δὲν φροντίζομεν
μετ' αὐτῶν ὅτι παρήλθε πᾶσα ἐλπίς, τὸ δὲ
ἔδαφος κλονίζεται ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Ἀρ-
ῆς στιγμῆς πιστεύοις τις τοῦτο, ὁ φόβος του θὰ
γίνῃ ἀλήθεια. Ἀλλὰ καὶ δὲν τυφλώτομεν πρὸ
τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρισκόμεθα.
Ἀρῆκαμεν τὸ Ἔθνος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν φο-
ρὰν, τὴν ὅποιαν ἀποσπασίται ἐξ ἡμῶν οὐδε-
μίαν ἢ ἐλαχίστην καταβάλλομεν προσπάθειαν
ὅπως ἡ φορὰ αὕτη καταστῇ ταχύτερα καὶ
διασπῇ.

Τί λείπει ἄρα γὰρ διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο; Τί
πρέπει νὰ κάμωμεν διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὸ
Ἔθνος εἰς τὸν ἐγγενὲς τῶν ἐθνῶν ἀγῶνα;

Καθ' ἡμᾶς, πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν
ἐθνικὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ ἐφοδιασθῶμεν μὲ
πρακτικὸν πνεῦμα.

*

Αὐταὶ εἶναι αἱ δύο μεγάλαι ἐθνικαὶ ἀνάγ-
και, μεγάλαι, ἴσως μέγισται, ἀλλ' οὐχὶ ὁμῶς
καὶ τοιαῦται, ὅστε νὰ μὴ δύναται νὰ πληρω-
θῶσιν. Ἀφθονία μέσα δύναμις νὰ διαθέσω-
μεν χάριν αὐτῶν, μέσα πολλὰ πρόσφορα καὶ
ἀποτελεσματικὰ, ἀρκεῖ νὰ θελήσωμεν. Ἐν ἑκ-
τούτων, εἰς τὸ ὅποιον καὶ σήμερον θὰ ἐπι-
μελῶμεν, εἶναι ἡ διοργάνωσις τῶν σχολῶν
μας συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας ταύτας καὶ
τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Δύο σχολῶν ἔχομεν ἀπὸ τῶν ἀνάγκων: Νη-
πιαγωγείων καὶ Παιδικῶν Ἑσπεριατικῶν
Σχολῶν. Δὲν φροντίζομεν ὅτι αἱ λοιπαὶ εἶναι
περιτταί, ἀλλὰ ἐκαστὴ νῦν ἀποκτελεῖ ἑνὸς
μὲν ἀπὸ τῶν.

Ἐχομεν ἀνάγκην Νηπιαγωγείων πολλῶν,
ἀρθρῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας νὰ κατα-
σταθῶσιν εἰς ὅλας τὰς ἐλληνικὰς κοινότητας,
ἀπὸ τῆς μικροτέρας μέχρι τῆς μεγαλειτέρας,
ἀπὸ τῆς πλησιέστερας μέχρι τῆς ἀπομακρυν-
μένης. Ἡ ἀνάγκη τῶν Νηπιαγωγείων εἶναι ἐνδεδει-
μένη· αὐτὰ διαπλάττονται τὸ πρῶτον τὴν καρ-
δίαν, σφυσσολογοῦν τὸ πνεῦμα καὶ ἀντικα-
θιστῶσι τὴν μνήσιν, ἡ ὅποια εἶναι ἀγένητος
νὰ διδάσῃ τι τὸ τέκνον τῆς, ἀπὸ δὲν γνω-
ρίζῃ οὐδὲ τὴν ἰσχυρίαν τῆς καὶ τὴν γλῶσ-
σάν τῆς, ἣν ἔχει ἀπομαρτυρῇ, ὅτι ἀπομαρτυ-
ῖται ἴσως ὑπερβολικῶς, ὅτι εἶναι ἀνάγκη
εἰς κάθε ἐκαστὴν ἡ μάλλον εἰς ἐκάστην πεντη-
κοντάδα οἴκου ἐνέσθῃ νὰ διδάσῃ καὶ ἐν Νη-
πιαγωγείῳ, εἰς τὸ ὅποιον ἡ ἐποπτικὴ διδα-
σκαλία νὰ ἐπικρατῇ. Μόνον ὅσοι ἐγνώρισαν
κοινότητάς τινος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ
τὴν ἐπιμονὴν μας ἐπὶ αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ ζήνοιοι,
οἱ ὁποῖοι δὲν τὰς ἐγνώρισαν, ὡς ἐπαινετηθῶσι
νὰ μᾶς πιστεύσωσιν. Ἡ ἔθνη καὶ οὐδὲν δὲν
δίδεται εἰς τὰ παιδικὰ καὶ καλλιμαίεσθαι
μέγαρον τῶν ἀνωτέρων σχολῶν μας· συμπλη-
ροῦται ἴσως ἐκεῖ, ἀλλὰ δίδεται ἀποτελεσμα-
τικώτατα καὶ γενικῶς ἀπὸ τὰς πρώτης τριτάτης
τινὸς διδασκαλίας, γλῶσσας διδασκαλίας

κάτω ἀπὸ μίαν στήλην ἢ ὑπὸ πλατύφυλλον
τινα πλατάνον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀποκαλί-
πτωμαι μετὰ περισσοτέρου σεβασμοῦ πρὸ τοῦ
διδασκαλοῦ ἐκεῖνου, ἢ πρὸ σοφοῦ τινος κα-
θηγητοῦ καὶ συγγραφέου πλείονος πρὸ τα-
πεινῆς τινος πρωτοβαθμίου σχολῆς, παρὰ πρὸ
ἐνὸς γυμνασίου. Τὸ Νηπιαγωγεῖον ἀπευθύνε-
ται πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἔθνους, ὁμῶς εἰς
τὴν καρδίαν του, περισφίζει τὴν ἐθνικὴν
συνείδησιν, τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν.

*

Ἡ εὐημερία τῶν ἀτόμων εἶναι ὁ μεγαλει-
τερος συντελεστὴς τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἐθνῶν
καὶ ἡ εὐημερία σήμερον κατακτάται διὰ τῆς
πρακτικότητος. Ἐμπορίων, βιομηχανίας, γεω-
ργίας, παραγωγῆς, ἰδού τὰ μεγάλα σύμβολα τοῦ
αἰῶνος, ἰδού τὰ ὁποῖα στρατολογοῦνται αἱ
νεώτεροι στρατιά, αἱ προορισμέναι νὰ κα-
τακτήσῃ τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἰσχύιν. Ἀλ-
λοῦμονον εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι εἴτε ἐκ περι-
φρονήσεως, εἴτε ἐξ ἀνικανότητος ἀποδυσπε-
τήσωσιν ἐκ τῶν τάξεων τῆς μεγάλης αὐτῆς
στρατίας· θὰ ἀδύνατον δὲ μικροὶ λόγος ἀπο-
μακρυνόμενος τοῦ κεντρικοῦ στρατοπέδου· θὰ
κινωθῇ καὶ θὰ καταστραφῇ. Καί μ' ὅλα
ταῦτα ἡμεῖς εἴμεθα ἐξ ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι ἡ
ἀρνησθῶμεν τὰ ἐκ τῆς πρακτικότητος ὀφελή-
ματα ἢ κατερχόμεθα εἰς αὐτὴν ἀνέτοιμοι,
ἀσπῆροι, ἀπειροὶ. Χάνομεν πολὺ τιμὰ τῆς
ζωῆς μας εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμῶς δὲν στερούμεθα πρακτι-
κῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἔχομεν ἀνάγκην ὅπως τὸ
καλλιεργήσωμεν. Διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐπι-
πρὸς μᾶς εἰς ἔκτασις, εἰς τύπους, εἰς θεω-
ρίας καὶ ἔπειτα κριτικῶς χανόμεθα, ὅταν
πρόκειται νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα
τῆς ζωῆς. Καὶ ὁμ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΤΗ

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΟΥ Α'

ΚΑΙ Η ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ

1402-1413

Ο μέγας της Ασίας τάταρος (βουχάρος) κατακτητής **Ταμερλάνος**, ή μάλλον Τιμούρ-Λέγκ, ήτοι Τιμούρ ο Χωλός (1335-1405), συγγενής δὲ τοῦ ἄλλου ἐπίσης φοβεροῦ μογγόλου κατακτητοῦ **Τσιγγίς-Χάν**, ἄγων ἀπειράριθμα ταταρικά στίφη, ἐν συνεννοήσῃ δὲ μετὰ τὸν υἱὸν τοῦ Βαγιαζήτ ἡττηθέντων καὶ ὑποταχθέντων μικρῶν ἡγεμόνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰσβάλλει περὶ τὸ 1402 ἐντὸς τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ, κυριεύσας τὴν Σεβαστείαν, κατασφάζει ἀνηλεῶς πάντας τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἀνδρας, γυναίκας, γέροντας καὶ παῖδας, καθὼς καὶ τὸν ἐν αὐτῇ καταφυγόντα υἱὸν τοῦ Βαγιαζήτ **Έστογορουλ**. Συνάμα δὲ γράφει πρὸς τὸν πολιορκιόντα τότε τὴν Κων/πολιν Βαγιαζήτ, ἀπαιτῶν τὴν ἄμεσον εἰς τοὺς δικαιοῦχος ἡγεμόνας ἀποδοσὴν ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατὰ καιροὺς ἀφαιρηθεισῶν ἑπαρχιῶν καὶ κτήσεων, ἰδιαίτητα δὲ τὰς τὸν Βασιλεῖον. Ὁ Βαγιαζήτ, πλήρης ὑπερηφανείας διὰ τοὺς προτέρους θριάμβους του, ἐκδίδει δ' ἐνταυτῇ ζητῶν διὰ τὸν φρόντον τοῦ υἱοῦ του, λύει ἁμέσως τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκστρατεύει μετ' ὅλων του τῶν δυνάμεων κατὰ τοῦ Ταμερλάνου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἀπαντᾷ δι' ὀβρισιτικότητας καὶ χλευαστικῆς ἐπιστολῆς, προκαλὼν αὐτὸν πρὸ πάσης ἀπαιτήσεως νὰ μετρίσῃ, ἂν τοιμᾶ, τὰς δυνάμεις του πρὸς τὰς ἰδικὰς του, καὶ προειδοποιῶν αὐτὸν ὅτι ἐργάζεται ἕνα κατασυντρίψῃ καὶ αὐτὸν καθὼς ὅλους, ὅσοι ἕως σήμερον εἶχον τοιμήσει νὰ τῇ ἀντισταθῶν.

Ὁ Ταμερλάνος τῶσαν, ὡς λέγεται, προσεδόγη ἔκ τοῦ ὄφους τῆς ἐπιστολῆς, ὥστε, τρέμων σύσσωμος, ἀνεφώνησεν: «**Ὁ υἱὸς τοῦ Μουράτ μαινεται!**» Ὁρίσθη δὲ νὰ συλλάβῃ τὸν Βαγιαζήτ ζῶντα ἢ νεκρὸν.

Οἱ δύο στρατοὶ, συμποσούμενοι ὁμοῦ εἰς ἕνα κοιμητήριον ἀνδρῶν, συνητήθησαν ἐν τῇ πεδιάδι περὶ **Ἀγκώρας**, τῇ δὲ 20 ἰουλίου 1402, περὶ ὥραν ἑκτῇ τῆς πρωίας, συνάπτεται ἡ κρίσιμος μάχη, καθ' ἣν θαυμάσιος μὲν διὰ τὴν ἀνδρείαν του ἀνεδείχθη ὁ Βαγιαζήτ, γενναίως δ' ἀπολέμισε μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ ὁ τουρκικὸς στρατός, ἀποκρούων τὰς ἐφόδους τῶν ἐπικρασιῶν, περίπου δυνάμεων τοῦ Ταμερλάνου. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Βαγιαζήτ, εὐρείως σχεδὸν μόνος ἀπέναντι τῶν ἑθέρων, ἄλλων μὲν ἐκ τῶν στρατευμάτων αὐτοῦ τραπέντων εἰς φυγὴν, ἀποδεκατιθέντων δὲ καὶ τῶν ἀνδρείων του γενιτσάρων, ἀπεφάνη νὰ φύγῃ. Κατὰ κόπος ὁμοῦ καὶ ἑλισσόμενος, ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου του καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ τοῦ υἱοῦ του **Μουσᾶ**, τῶν ἄλλων συμπολεμούντων αὐτῷ τεσσάρων υἱῶν του δραπευεσάντων ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης μετὰ τὴν καταστροφὴν.

Ὁ Ταμερλάνος, ἰδὼν τὸν Βαγιαζήτ ἐξητλημένον ἐκ τοῦ κόπου, κατήραγμένον καὶ κατὰμαυρον ἐκ τοῦ κοινοῦ, προσγένηθαι πρὸς αὐτὸν γενναιοφρόνης, παρακινήσας αὐτὸν τρεῖς μεγαλοπρεπεῖς σιγῆς καὶ διαβεβαιώσας αὐτὸν περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του.

Τὰ δὲ περὶ ἐγκλείσεως αὐτοῦ ἐντὸς σιδηροῦ κλωβοῦ ἢ φορητοῦ κιχλιδοφοράτου θάλαμου, φαίνονται φήμαι ἀνυπόστατοι.

Μετὰ τὴν περιφανῆ ταύτην νίκην, ὁ Ταμερλάνος, μὴ ἔχων πλοῖα διὰ νὰ διαπεράσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ καταλύσῃ τὸ ἐν αὐτῇ νεοσύστατον κράτος τῶν Ὄσμανιδῶν, ἔμεινεν ἐν Ἀσίᾳ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀποκαθιστῶν εἰς τὰς κτήσεις αὐτῶν τοὺς διαφόρους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡγεμόνας, οὓς εἶχεν ὑποτάξει ὁ Βαγιαζήτ, ἀφ' ἑτέρου δὲ λεηλατῶν ἀνηλεῶς τὰς εἰς τοὺς Ὄσμανιδᾶς ἀνηκούσας πόλεις, καὶ ἰδίως τὴν Προδασάν, ἐπὶ ἣν τὸ θησαυροφυλάκιον καὶ τὸ χαρμένον τοῦ σουλτάνου, εἰς τὰ ὅποια, καθὼς καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἐπέφερε τὴν ἐσχάτην φθορὰν καὶ διαρπαγὴν.

Μετ' ὅ, ἐπανεκάμφεν εἰς τὰ ἱδία, ἐν **Σαμαρκανδῇ**, ὁπόθεν, μετὰ δύο περίπου ἔτη, βαδίζων, μετὰ 200 χιλιάδων ἀνδρῶν, πρὸς κατάντησιν τῆς **Κίνας**, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, ἐν Ὁρσῇ.

Ὁρσῇ, πόλει τοῦ χαλῶτος τῆς Νεκάνδης, μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Βαγιαζήτ. Ἀλλ' ὁ Βαγιαζήτ, ἡγαγκασμένος νὰ παρακολουθῇ τὸν νικητὴν εἰς ὅλας του τὰς ἐκδρομὰς καὶ ἐκστρατείας, ἀπέθανεν ἐν ἔτος πρὸ αὐτοῦ, ἐν τῇ αἰχμάλωσι, προσληθὲς ἐκ μαρμαροῦ, τῇ 9 μαρτίου 1403, ἐν ἡλικίᾳ 58 ἐτῶν καὶ μετὰ δεκαεπταετῆ βασιλείαν. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ παραδόξως ὁ Ταμερλάνος τῇ υἱᾷ αὐτοῦ καὶ συναικμαστῇ Μουσᾷ, ἀπέλυσεν αὐτὸν διὰ νὰ μετακομίσῃ καὶ θάψῃ τὸν πατέρα του ἐν Προῦση, εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μαυσωλεῖον.

Ἐκ τῶν γενναιοφρόνων καὶ μεγαλοφύχων τούτων τοῦ Ταμερλάνου πράξεων καταφαίνεται πόσον ὑπερβολικῶς παριστᾷ ἡ παράδοσις τὸ βίαιον τοῦ χαρακτήρος καὶ ἰδίως τὸ θηριώδες καὶ αἰμωχαρὲς τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνδρός, ἀναφέροντα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἐν **Δελχί** μὲν κατέσφαξε ἐφάπαξ 100 χιλ. αἰχμάλωτων, ἐν **Βαγδάτῃ** δὲ ἡγίστε πυρμίδα ἀπὸ 90 χιλ. ἀνθρωπίνους κεφαλὰς. Τούναντιον, φημίζεται ὡς σὺφρον, δραστήριος, ἀτρόμητος, πεποικισμένος δι' ἐξόχου πνεύματος, καὶ μέγας φίλος τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Ἐν τούτοις δὲν δύναται τις βεβαίως νὰ τῇ ἀρνήσῃ καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν βαρβάρων κατακτητῶν, ἡ μόνη τῶν ὁποίων φροντίς εἶναι ἡ λεηλασία καὶ ἡ διαρπαγὴ τῶν εἰς τὰ ὅπλα τῶν ὑποτασσόμενων πόλεων.

Καὶ δὲν κατέλιθον μὲν, ὡς εἶδομεν, ὁλοτελὸς τὸ κράτος τῶν Ὄσμανιδῶν ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου, διότι οὐτε πλοῖα ἔχεν, ἵνα διαπερασθῇ εἰς Εὐρώπην, ἀλλ' οὐτε καὶ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρέμεινε πολὺν χρόνον, ἐπειγόμενος διὰ τὴν κατὰ τῆς Κίνας ἐκστρατείαν του. Οὐχ ἦσαν ὁμοῦ τὸ κράτος τοῦτο κατεκτετατότης διενδὸς μετὰ τὴν αἰχμάλωσιν τοῦ Βαγιαζήτ, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὰς ἀκαταστάσεις τῶν διαφόρων μικρασιατικῶν ἡγεμονιῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ διὰ τὴν διεγερτικὴν τῶν τεσσάρων τοῦ Βαγιαζήτ υἱῶν **Σουλεϊμάν, Μουσᾶ, Ἰσᾶ καὶ Μεχμέτ**, μετὰ τῶν ὁποίων, ἐρριζόντων περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ὑπολειπομένων λειψάνων τῆς πατρικῆς κληρονομίας, ἀμελιτικὸς ἐπὶ ἐνδεκα περίπου ἔτη διεξήχθη ἐμφύλιος πόλεμος, ἕως οὗ (1413) ὁ νεώτερος τῶν τεσσάρων κληρονόμων Μεχ-

μέτ', κατισχύσας ὅλων τῶν λοιπῶν, ἀπεκατέστη τὴν ἐνότητα τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. Ἰδού δὲ πῶς συνέβησαν τὰ κατὰ τὴν ἐνδεκαετῆ ταύτην μεσοβασίλειαν:

Ὁ Σουλεϊμάν, ὁ καὶ πρεσβύτερος τῶν ἐπιζώντων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου βεζύρου Ἀλῆ-πασᾶ καὶ τοῦ Ἀγᾶ τῶν γενιτσάρων, διεπερασθῇ εἰς Εὐρώπην καὶ ἤρξε τὸν ἐνταθῶ ὀθωμανικῶν χωρῶν μὲ πρωτεύουσάν τὴν Ἀδριανούπολιν, ἀποφ' ὧν προηγούμενος, διεβῶν ἐκ Κων/πόλεως, συνεμάχησε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ', νυμφευθεὶς μὲν μίαν τῶν ἀνεψιῶν του, ἀποδοὺς δ' αὐτῇ εἰς ἀντάλλαγμα μὲν τῆς συμμάχιας καὶ ἐπιγαμβροσύνης ταύτης ὅλας τὰς παραλίους τῆς Ἰωνίας πόλεις, αἰνέως εἶχον ἀφαιρεθῇ κατὰ καιροὺς ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ὡς δηρὸς δὲ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του **Κασίμ**.

Ὁ Μουσᾶ, συνηγματοῦσθ, ὡς εἴπομεν, μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Βαγιαζήτ.

Ὁ Ἰσᾶ ἐκτρώχθη σουλτάνος τῆς Ἀνατολῆς μὲ πρωτεύουσάν τὴν Προδασάν.

Ὁ δὲ δεκαεταστὴς μόλις τὴν ἡλικίαν Μεχμέτ, ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδραγαθίου στρατηγοῦ Βαγιαζήτ πασᾶ, ἐκτρώχθη σουλτάνος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ πρωτεύουσάν τὴν **Ἀμύσσαν**.

Ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδρεύων Μεχμέτ, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν λαχούσαν αὐτῷ μερίδα τοῦ κράτους, ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ κράτους τοῦ Ἰσᾶ, νικᾷ δὲ κατὰ συνέχειαν τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, κυριεύει τὴν Προδασάν, καὶ ἀναγκάζει τὸν Ἰσᾶ νὰ καταφύγῃ εἰς Εὐρώπην παρὰ τῇ Σουλεϊμάν. Ἀλλ' ὁ Ἰσᾶ, ὑπεκλινὼν εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Σουλεϊμάν, λαθὼν δὲ παρ' αὐτοῦ καὶ ἱκανὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, ἦν ἡδύσθη κατ' ὁδόν μέχρι 10 χιλ. ἀνδρῶν, ἐμφανίζεται πάλιν πρὸ τῶν τευχῶν τῆς Προδασᾶς καὶ πολιορκεῖ τὴν πόλιν, ζητῶν τὴν παράδοσιν αὐτῆς. Ὅτε ἐπέρχεται καὶ αὐθις κατ' αὐτοῦ ὁ Μεχμέτ, νικᾷ αὐτὸν ἐκ τρίτου καὶ κατὰ κράτος, καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ὄρος Ταύρον, ὅπου καὶ ἀπέθανε μετὰ τινα καιρὸν.

(ἀπολοῦται) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΕΛΙΤΣΚΟΠΟΥΛΟΣ καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

1. Τούτων, καθὼς καὶ τὸν ἑγγονόν του τὸν **Πορθητὴν**, ὅλοι σχεδὸν οἱ ιστορικοὶ ὀνομάζουσιν Μωᾶ μετ' Α' καὶ Β'. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὁρθόν διότι μόνον εἰς τὸν Προφήτην τῶν ἀποδιδόντων οἱ Ὄθωμανοὶ τὸ ὄνομα Μωᾶμετ, ὅλους δὲ τοὺς ἄλλους καθὼς καὶ τὸν Πορθητὴν, ὀνομάζουσιν Μεχμέτ.

2. Ὁ Μανουήλ, ἐκθρονοθετῆς ὡς εἶδομεν, τῇ 1399, περιήγαγε ἑαυτοῦ τὴν Εὐρώπην, ἐπικλυόμενος βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν. Μαθὼν ὁμοῦ τὴν καταστροφὴν τοῦ Βαγιαζήτ, ἐπανήλθε τῇ 1403 εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ἐξεδυσμένος τὸν αὐτὸν αὐτοῦ βασιλεῖοντα ἀνεψιόν του Ἰωάννην, κατέλασε τὸ ἐπὶ ἡμερῶν τούτων ἱδρυθέν ἐν Κωνσταντινουπόλει τέμενος καὶ ἱεροδικαστήριον, καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὴν ἀρχὴν.

3. Ὁ Βαγιαζήτ εἶχεν ἐπὶ υἱὸς. Ἀλλ' ὁ μὲν πρεσβύτερος πάντων **Μουσταφᾶς**, περὶ τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν θά ὀμολογῶνται, ἔφανεσθ ἐν τῇ περὶ τὴν Ἀγκυρὰν μάχῃ, χωρὶς ὁμοῦ καὶ νὰ εὐρεθῇ πῶς τὸ πῶμα του ὁ δευτερότοκος **Έστογορουλ** ἔθανε τῷδε, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου ἐν Σεβαστείᾳ ὁ δ' ὑποετόκοκος πάντων **Κασίμ**, διὰν ἐδόθη δημοῦς εἰς τὸν Μανουήλ, ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, σπουδαίως δὲ τὰ ἑλληνικά γράμματα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔμεινε διὰ πάντος ἐνταῦθα, ἐρατιστὴν, μετονομασθεὶς **Δημήτριος** (ὁ Φραντζῆς τὸν ὀνομάζει **Τσελεμπὴν** κῆρον Δημήτριον), ἀποθανὼν δὲ τῇ 1419 ἐτάφη ἐν τῇ νεκρῇ τῆς μονῆς τοῦ **Στεφιδίου** (τοῦ νῦν ἐν Ὑψομαθίῳς **Ἐμπε-ἀχμέ-ἑταμῶς**).

ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΑ

Ὁ δόσμος χημικός καὶ φυσικός **Ἡλίας Μετακινάφ**, διευθυντὴς τοῦ ἐν Παιδοίῳ Ἰνστιτούτου Παισῶν, ἐπιθυμῶν νὰ διαφωτίσῃ τὸ πολὺ δημόσιον τὸν λαόν, ἀγάσων περὶ μικροβίων καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς μικροβιολογίας δημοσιεύει **παρατηρήσεις**.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ χολέρα παύσει τὴν πόλιν μας καὶ τοσούτος ἐπ' ἀπορροῇ αὐτῆς γίγεται περὶ μικροβίων λόγος, ἐκείνητος θεωροῦμεν νὰ δημοσιεύσῃται περὶ τῆς ἀσθενείας ταύτης τοῦ Γάλλου σοφοῦ.

Ὅταν ὁ οἶκος, τὸ γάλα ἢ ἄλλο τι **ὄργανικόν** ὑγρὸν καταστρέφεται, ὁ λαὸς λέγει ὅτι **ἐχάλασε**. Τὴν ἰδίαν λέξιν μεταχειρίζεται ὁ λαὸς πρὸς κριτικὴν περὶ ἀσθενείας. «**Εχάλασε τὸ αἷμά του**», λέγει.

Ἐξ ἐμφυτῶν, οὕτως εἰπεῖν, ὁ λαὸς ἀπὸ πολλοῦ ἀνεγνώρισεν ὅτι θεμελιώδης ὑπάρχει ὁμοιότης μετὰ τῶν ἀλλοιωσέντων τῶν ὀργανικῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἐν ἀσθενείᾳ ὀργανισμῶν καὶ τῶν ἐν ἀσθενείᾳ ὀργανισμῶν ταύτης, παγκοσμίως ἀναγνωρισθείσης σήμερον ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης, ὑπὲρ βραδείας καὶ ἐπιπονοῦς, κατέληξε δὲ εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ κλεινὸς **Παστέρ** ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ὄργανικὰ ὑγρά ἀλλοιοῦνται, διότι μικροὶ ὄργανισμοί, διὰ τοῦ μικροσκοπίου μόνον ὁρατοί, ἀναπτύσσονται ἐν αὐτοῖς. Ἀπέδειξεν ὁ μέγας Παστέρ ὅτι, ὅταν ὁ οἶκος **ἐννιῇ**, εἰδικά τινα μικροβία ὑπερσπέρχοντα μεταβάλλουσιν τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ιδιότητας ὅταν τὸ γάλα **κόπη** ἢ **ἐννιῇ**, προέρχεται τοῦτο ἐκ τῶν **γαλακτικῶν μικροβίων**, τὰ ὅποια μετασχηματίζουσιν εἰς **γαλακτικὸν** ὀξύ τὸ σάκχαρον τοῦ γάλακτος. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἀνέβηκε νὰ θαυμάσιος Ἐπιστήμη. Τότε πνεύματα ἐξυδερκῇ, τὰ ὅποια ἐπὶ μακρὸν προησθάνοντο, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι μεγάλη ὑπάρχει ἀναλογία πρὸς τὰς ἀλλοιώσεις αἱμάτων καὶ οἶνου, ἐξημέτιζον τὴν ἰδέαν ὅτι, ἀπὸ μικροβίων προκύβοντος ἀσθενείας εἰς τὸν οἶνον, εἰς τὸ γάλα, ἄλλα μικροβία ἡδύναντο ἐπίσης νὰ καταστήσῃται τὸν ἀνθρώπου ἀρρωστον.

Καὶ προέβησαν ἐπὶ τὸ ἔργον. Κατὰ πρῶτον Γάλλος ἱατρός, ὁ **Davaine**, ἀνεμνήσθη ὅτι πρὸ ἐτῶν πολλῶν, ἐξετάζων τὸ αἷμα προσβῶντων θανάτων ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ **ἀνδρακός**, εἶχε παρατηρήσει μικροσκοπικοὺς ὀργανισμούς, ὁμοίους πρὸς τὰ μικροβία τοῦ Παστέρ. Κατενόησε τότε, ὅτι τὰ μικροβία ταῦτα, τὰ ὅποια ἀπεκάλεσε **βακτηρίδια** ἢ **βακίλλους τοῦ ἀνδρακός**, ἐπιφέρουσιν εἰς τὰ ζῶα τὴν νόσον τοῦ **ἀνδρακός**.

Τὴ μέγα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εὐτυχία! Τὸ μικροβίον τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τῶν γνωστῶν μικροβίων. Χάρης εἰς τὰς τεραστίας αὐτοῦ διαστάσεις—σχετικὰς, βεβαίως—**ὁ γίγας** οὗτος τῶν **ἀπείρους μικρῶν**, ὁ ἔχων **μῆκος ἐνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ χιλιοστομέτρου**, κατέστη ὁρατὸς ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἀτέλεις εἰσέει ἦσαν αἱ δεξιαστικαὶ μέθοδοι.

Ἡ πρώτη αὐτῇ ἐπιτυχία εἰληγαίεζε τὴν ὁδόν. Καὶ προέβησαν οἱ φυσικοὶ εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν μικροβίων ἄλλων μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, τοῦ τυφοειδοῦς, τῆς διφθερίτιδος κτλ. Ἀλλ' ἡ Ἐπιστήμη, ἀτελέστατα τότε ὀπλισμένη, ἡγαγκασθῇ νὰ ἐμολογῇ τὴν ἡττάν της. Μόνον τοῦ **ὑποστρέφον πυρετοῦ** τὸ κεκρυμμένον ἀπόρρητον ἀπεκάλυφθη. Ὁ Γερμανὸς ἱατρός **Obermeyer** ἀνεκάλυψε τὸ μικροβίον τοῦτο ἐν τῷ αἵματι. Τὸ παράσιτον τοῦτο, σχήματος τροπῆς, ἐλικοειδὸς μετὰ ταχύτητος κινούμενον, ἀπεκλήθη **σπειρίδιον** ἢ **σπειρίλλιον τοῦ Ὀμπερμeyer**. Πολὺ μ-

κρότερον εἶνε τοῦτο τοῦ βακτηριδίου τοῦ ἀνδρακός, ἀπαρατήρητον δὲ θὰ παρήγαγε, ἐάν δὲν ἐκέκτητο τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῇ ἐλικοειδῇ κίνησιν. Ὁ Παστέρ, ἐπιπαραβλέπων ἐκ τῆς πείρας τῆς κτηθείσης κατὰ τὰ θάνατα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ζυμώσεων πειράματα, μετεχειρίσθη τὴν μέθοδον τῆς **καλλιέργειας τῶν μικροβίων** ἐντὸς ζυμῶ. Οἱ ζυμοὶ οὗτοι παρασκευάζονται ἐξ ἀπεσταγμένου ὕδατος, κρέατος, πεπτόνης καὶ κοινῶ μαγειρικοῦ ἀλατος.

Ὁ Παστέρ κατέδειξε διὰ τῶν καλλιέργειῶν ὅτι τὸν **ἐπιλόχειον πυρετὸν** προκαλοῦσι μικροβία σχήματος κόκκου κομολογίου, **στρεπτοκοκκοὶ** ἀποκληθέντα, καὶ ὅτι ὁ **ἀνθραξ** (**antrax**) προέρχεται ἐκ σφαιρικῶν μικροβίων, **σταφυλοκοκκοὶ** ἀποκληθέντων βραδυτέρων. Βακτηρίδιον κατέστη γνωστὸν ὅτι ἄλλα ἀσθενεῖαι εἰς ἄλλα ὀφείλονται **παθογόνα μικροβία**, εἰς **βακτηρίδια**, **σπειρίδια**, **κοκκοειδῆ** κλπ.

Κατόπιν, ἐπὶ τὰ πρόσω προβαίνειν ὁ Γερμανὸς Κῶχ, μεγάλως παρέσχε τῇ μικροβιολογίᾳ ὑπηρεσίας, τελειοποιήσας τὰς ἐξεταστικὰς μεθόδους. Ἡ ἐνδελεχὴς αὐτῇ ἐργασία εὐχάρεστα ἐσχεν ἀποτελέσματα, διότι κατέρωθον οὗτος νὰ ἀνεκάλυψῃ, βοηθούμενος καὶ τῶν μαθητῶν του, τὰ μικροβία τῆς **φθίσεως**, τῆς **χολέρας**, τῆς **διφθερίτιδος** καὶ πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν ζῶων.

Ἄλλοι ἐρευνῶνται ἀνεκάλυψαν ἄλλα παθογόνα μικροβία. Ὁ **Hansen** τὸ βακτηρίδιον τῆς **λέπρας**, ὁ **Eberth** τὸ τοῦ **τύφου**, οἱ **Thalamm** καὶ **Fraenkel** τὸν **διπλόκοκκον** τῆς **πνευμονίας**, ὁ **Nicolaier** τὸ βακτηρίδιον τοῦ **τετάνου**, ὁ **Neisser** τῆς **βλεννόρροιας** καὶ ἄλλοι ἄλλοι.

Ἰσχυρὸν μικροβία ἀνήκοντα εἰς τὸ φυτικόν βασίλειον καὶ μικροβία ἀνήκοντα εἰς τὸ ζῳικόν βασίλειον. Τὰ βακτηρίδια, τὰ σπειρίδια, τὰ κοκκοειδῆ εἶνε μικροσκοπικὰ φυτὰ, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν φυτῶν. Πᾶσι σχεδὸν αἱ μολυσματικαὶ νόσοι ἐξ αὐτῶν προέρχονται, ἀλλ' ὄχι ὅλα.

Ὅταν τὸ μικροβίον τοῦ **ἐλαιογενεῖος πυρετοῦ**, ἀνεκάλυφθῇ ὑπὸ τοῦ **Lanetan**, δὲν εἶνε **φυτὸν**, ἀλλὰ **πρωτόζωον**, ἀνήκον εἰς τὴν τάξιν τῶν κατωτέρων ζῶων, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδαν τῆς ζῳικῆς κλίμακας. Ἐπὶ μακρὸν ἐπιστεύετο, ὅτι τὸ μικροβίον τοῦτο τοῦ **ἐλαιογενεῖος πυρετοῦ** ἦτο τὸ μόνον ἐκ τοῦ ζῳικοῦ βασιλείου.

Ἀλλὰ τελευταῖον ἀπεδείχθη, ὅτι σείρα δολοκλήρης μαθηματικῶν τῶν καταρτῶν ζῶων ἀσθενειῶν καὶ μὴ παρόμοιες ἀσθενεῖαι τοῦ ἀνθρώπου προέρχονται ἐκ μικροβίων ἀνήκοντων εἰς τὴν τάξιν τῶν **ἐχθυριτικῶν** ἢ **ὕδροδιαίτων ζῴων**, τῶν **κοκκοειδῶν** καὶ τούτων μετὰ τὴν **πρωτοζωορίαν**, **Τροφανόσωμα** λέγονται ταῦτα, προκαλοῦσι δὲ τὴν **γαγγῆν**, τὴν φοβερὰν ἐπιζῶσαν τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἐρωπαικῶν σῶματι ἐπιφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν **ασθένειαν τοῦ ὕδατος**, παρόμοιον ἐντός μάλιστα, ἣτις ἀποκαλεῖται **ἐλακχίρως** πληθυσμὸς τῆς μεσημεριανῆς Ἀφρικῆς διὰ τὸν κρόκον κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν τέλει διὰ τοῦ αἵματος τοῦ θανάτου ὁκνου.

Μ. Ζ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΟΓΡΑΦΙΚΗ

Παρατηρήσεις διὰ τὴν λογογραφικὴν ἀρχὴν τελευταίας νὰ καλλιέργηται μ' ἐμμερικὸν ἔχον ἀπὸ τὰς Ἀπιδίας:

— Αὐτὸ εἶναι παλαιὰ ἱστορία. Στὸ Πολυτεχνεῖον λειτουργεῖ τμήμα θηρίων πρὸς ἀμνημονεύτων χρόνων. Ὅλα αὐτὰ ἔχουν γερὰ ἀπὸ τοῦτα, θαλασσογραφίας, ἀνδρῶν, τὰ ὅποια ὀφείλονται εἰς τὰς δεσποινίδας τοῦ σπυτιοῦ.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτὸ, Πάσας εἰς σημεῖον ἀσφαλείας.

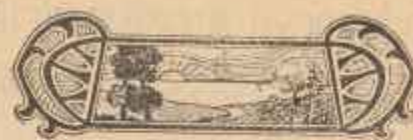
— Ἀλλὰ νῆ:

— Ἐννοῶ τὴν προσομοιογραφίαν.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ γυναῖκες προσομοιογράφοι:

— Πλήθος!

Ὁ ἀνθρώπος πρὸς ἑαυτὴν τὴν ἀνακάλυψιν—ἐπιπρόσθετα αὐτὴν τὴν στήνιν μέσα στοῦ τρα

ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ;

Αρά γε τί βλέπει
ε'σπλάνο της βλέμμα;
Αρά γε πού τρέχει
το μυαλό γυγρό;
Μήπως τὰ θανάσιμα
τ' ἀφροσύνη κ' ημια,
κάπου ποδ' τρέχει
πάνω 'ς τὸν γυαλό;

Π' ὄρχεται ἄν' τὰ ξένα
μὴ λαζάρια τόση,
νὰ γέμωσι τὴν
τὴν ἀφροσύνη;
Ἦ θανάσιμα τ' ἄσπρα,
ποδ' κρυφουμένον
τὴν χροὸν μορφή τους
πάνω 'ς τὴν γαλῶ;

Ἦ μή καταρρέει
τ' ἄπαντα καρήφια,
ποδ' τὰ καλλήκρημα
πάν' 'ς τὴν ἐστῆνιά,
μὴ πικρὴ καρδοῦλα,
μὴ καρδοῦλα μαύρη,
μὴ γεμάτη πάντα
μὴ δούρα χροῦσά;

Ὁχι, δὲν θαυμάζει
τ' ἀφροσύνη κ' ημια,
τίποτα δὲν βλέπει
πάνω 'ς τὸν γυαλό,
ἀλλὰ μόνο τρέχει
'ς τὸ χροῦσά της ταῖρι,
ταῖρι ποικίμο,
τὸ γοργὸ μυαλό.

Κι' ἡ καρδιά πετάει
τόρ' ἄν' τὴν γαλῶ της,
τὸν γυαλό σὺν βλέπῃ
γαλῶν γυαλί,
κι' ἡ καρδιά ζουλιέται
πάνω σὺν λεγάει,
τὸν γυαλό σὺν βλέπῃ
μὴ μορφή ποδ'.

Χαίρει, γιατί βλέπει
τὸ χροῦσά της ταῖρι
πῶς δὲν κινδυνεύει
τὰ σκυνταγιὰ,
ἀλλὰ πάλιν τρέχει
τοῦ γυαλοῦ τὰ κάλλη
μήπως τὸ πλανοῦται
καὶ τὴν λογιμότη.

Καὶ 'ς τὴν ζούλια μένει
προτιμῇ τὰ εἶνα
τριαντά πάντα,
φουκαλοδασιά,
κι' ἄλλο νὰ μὴ βλέπῃ
ὁλοτρόχον τὸν
πορὰ κ' ημια μαύρη,
μαύρη κατοχιά.

Κι' ὅσο θὰ παλέψῃ
μὴ τὴν τριαντά,
ἐνὰ νὰ γυρῇ
ἄν' τὴν Παναγιά,
τὸ τὸν ἀξίωσῃ
νὰ γυρῇ πίσω
'ς τὴν δόλονικτὴ της
πάλιν ἀγκαλιά.

N. ΣΑΡΔΩΣ

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, κείμενον ἐπὶ τῶν
θημάτων τῆς Προΐσης, κατέστην τοῦ αὐτο-
κρατορικοῦ περιπτέρου τοῦ τῆς Σουλτανοῦ—
καὶ τὸ ὅποιον, ἐν παρόδῳ, ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ
τῶν Ρώσων κατὰ τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον
ὡς καταφυγίον των—ἐπὶ τῶν ὑπορεῶν δὲ τοῦ
Ὀλὶμπου καὶ ἔχον θύαν μαγευτικότητην,
περιλαμβάνει: τὸ Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως,
ἀμφιθέτρον διὰ τὰ μαθήματα, δύο-τρία
μεγάλα δωμάτια, προωρισμένα διὰ τὴν ἐκφάσιν,
μὴν αἰδοῦσαν μικροσκοπίαν, δύο σπηροτροφεία
μὲ ἀνεμοστῆρας τελείας, θερμαγωγὸν (calo-
rifice), αἰδοῦσαν τῶν ἐξετάσεων, διάφορα δω-
μάτια τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ἰδιωτικὴν κατοικίαν
τοῦ Διευθυντοῦ, αἰδοῦσαν πειραμάτων, κηπά-
ριον μωρεῶν καὶ μέγα θερμότησαν, περι-
κλείον 80—100 δένδρα μωρίας (διὰ τὰς πρώ-
τους ἐκτροφῆς τὰς ἐν τῷ ἰδρύματι γενομένας).

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ὅλου κτιρίου ἐστοίχισεν
75,000 φρ. χρ., τὸ δὲ Δημ. Χρέος χορηγεῖ
κατ' ἔτος 12—15,000 φρ. χρ. διὰ τὴν συν-
τήρησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἰδρύματος,
ὡς εἶδος ἐπιχορηγήσεως. Ἡ ἐν αὐτῷ δὲ δι-
δασκαλία γίνεται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς.

Η ΕΝ ΠΡΟΥΣΗ ΣΠΗΡΟΤΡΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ (ἀναγεγέρσθη τῷ 1864).

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΟΥ

'Απ' Όλα

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ — ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ — ΓΝΩΜΑΙ

Τοῦ Ἀνωτέρου κλήρου,
τῶν Ἐπιστημόνων,
τῶν Δημοσιογράφων,
τῶν Λογίων μας.

Εἰς τὰς ὑποβληθείσας ἐρωτήσεις μας:

1. Ὅσοι οὐκ ἀποδὲν διαβλέπεται εἰς τὸ «Ἀπ' Όλα»;
2. Πῶς θὰ δινηθῇ καλλίτερον τ' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον;
3. Ὅποιος μεταβολὰς ἐπιφέρει νὰ ἐπιφέρωμεν;
4. Ὅποιος εἶναι ἡ γενική περὶ τοῦ «Ἀπ' Όλα» κρίσις σας;

Ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Νικαῖος κ. Βασιλεὺς
ἐπηρεστήθη ν' ἀπαντήσῃ διὰ τῶν ἑξῆς:

Προτείνω νὰ προτιμᾷται τὰς ἀπὸ τῆς φύσεως πι-
στώσ ἀντιγραφὰς καὶ μάλιστα τὰς ἐκ τοῦ βίου τῶν
φυτῶν καὶ τῶν ἰδίων τῶν πτηνῶν καὶ ἀνθρώπων
φύσας παράδειγμα τὸ εἰς τὴν 4000 φύλλον σας δημο-
σιευθέν «Τὸ τέλος τοῦ Ἰλίου» τοῦ κ. Ἀν. Ἀση-
μακοπούλου.

Ὁ Θεοφιλέστατος χωρεπίσκοπος Πέραν Ἀγ.
Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρος Κνήτης:

1. Ὅπως ἀποβῇ ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα πᾶ-
σης κοινωνικῆς τάσεως.
2. Διὰ δημοσιεύσεως διδακτικῆς καὶ ἐπαγωγῆς
ὅλης ἐν γλώσσῃ εὐλήτῳ.
3. Συνεργασίαν δοκίμων καλῶν. Ἀποφυγὴν
προσωπικῶν ζητημάτων, καὶ διὰ τὴν ἀκαίρον χρῆ-
σιν φράσεων ἐκ τῶν ἱερῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν
ἡμῶν βιβλίων πρὸς ἐπίδειξιν εὐφροσύνης.
4. Ἀρκεῖται καλῇ.

Ὁ Θεοφιλέστατος χωρεπίσκοπος Ταταού-
λων Ἀγ. Παμφίλου κ. Μελισσηνὸς Χριστο-
δούλου:

1. Ἡ πολὺτιμος καὶ ποικίλη ὅλη τοῦ «Ἀπ' Όλα»
κοινωνικὴ σκοπὸν ἐκτελεστέα. Τὰ πολὺτιμα διδάγ-
ματα τῆς «Κυριακῆς Ὁμιλίας» ἡ περιληπτικὴ δι-
αφώτισις τῆς μὲν πολιτικῆς καταστάσεως ἐκ τοῦ
«Πολιτικοῦ Δελτίου», τῆς δὲ Ἐκκλησιαστικῆς κα-
τήσεως ἐκ τῶν συνοπτικῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Εἰ-
δησεων», τὰ ὡραία διηγήματα, τὰ αὐθόνοια τὰς
γνώσεις, καὶ τὰ πλήρη χάριτος φαιδρὰ εὐφυγογρα-
φήματα καὶ αἱ εἰκονογραφαί, τὰ ἀνακαλύπτουσι
τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν σοφῶν μελετῶν, ἐξαίρουσι
τὸν κοινωνικὴν σκοπὸν τοῦ «Ἀπ' Όλα».
2. Διὰ τῆς ἰσομορφῆς καὶ τῆς ἐπιμόνου θελή-
σεως, ἥτις ἐστὶν ἡ πρώτη κινητήριος δύναμις πᾶ-
σης βελτιώσεως, αἰετοῦ ἐπὶ βελτιώσεως καὶ
τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ ἀντιπρὸς αὐτοῦ.
3. Διὰ τὴν καμψιαν τὸν πενήτησιν ἐναι-
νῶν καὶ ἀναγινώσκοντας ἀνευ διόπτρων, ἡ ἀντι-
κατάστασις τοῦλάχιστον τῶν κάτωθι τῶν ὁ συγ-
μῶν στοιχείων διὰ μεγαλειότητα, ἐστὶ ποθητὴ με-
ταβολή.
4. Ἀρίστη.

Ἡ λογία ἐν Σάμῳ δεσποινὶς Ἑλένη Σ.
Σβορώνου, ἐκδότις τοῦ «Μικρασιατικοῦ
Ἡμερολογίου»:

1. Διὰ τοῦ «Ἀπ' Όλα» ἐδόθη νὰ ζῶι εἰς τὴν
ἐν Κοσταντανουπόλει καὶ τοῖς περὶ φιλολογικὴν
κινήσιν.
2. Ἐμμένον εἰς τὸ πρόγραμμά του.
3. Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην μεγάλων ἐπὶ τοῦ
μρόντος μεταβολῶν.

4. Τὸ «Ἀπ' Όλα» εἶναι περιοδικόν, τὸ ὅποιον
ἐκπληροῖ καλλίστερον τὸν προορισμὸν του.

Ἡ λογία δεσποινὶς Νοεμὴ Ζωήρη:

1. Τὸ «Ἀπ' Όλα» μοὶ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ
τῆς ὡς σκοπὸν του νὰ τροφοδοτῇ τὸν πολὺν κό-
σμον μὴ τὴν καλλίτερον φιλολογικὴν ὁλὴν.
2. Ὁ ἀνταποκριθὲν καλλίτερον εἰς τὸν σκοπὸν
τοῦ ὅταν ἀπ' ἑνὸς ἐξασφαλίσῃ τὴν συνεργασίαν
τῶν καλλίτερον ἑλλήνων λογογράφων διὰ τὴν
παροχὴν εἰς τὸ δημοτικὸν γνησίως καὶ οὐκ ἐκ
λογιστικῆς παραγωγῆς, ἀπ' ἑτέρου δ' εἰς τὴν
παράλληλως πρὸς τὴν κοινὴν πλουσίαν ὁλὴν,
παράλληλως πρὸς τὴν κοινὴν πλουσίαν ὁλὴν,
πρὸς τὴν γνῶσιν ἐπὶ διαφόρων κοινῶν ἐνδιαφερό-
ντων ζητημάτων, ἅς διὰ καλὴν μεταφράσιν εἰς συν-
τόμην πραγματικῶν, θὰ μεταδῇ εἰς τὸν ἡμέτερον
δημῶσιν.
3. Νὰ βελτιωθῇ ὅσον τὸ ἐλάχιστον ἡ εἰκονογραφί-
σις τοῦ περιοδικοῦ καὶ νὰ μεταρρυθθῇ εἰς τὸ
κατάστιον δὲν αἱ εὐφυγογραφίαι καὶ τὰ ἐξελιγ-
μένα εὐθυμογραφημένα, πλὴν τῶν γυμνασίων,
αἵτινες εἶναι ὡραῖα, ὅταν ἐπαγορεύονται «Τυγ-
ποῦλος».
4. Τὸ «Ἀπ' Όλα» δύναται νὰ παύσῃ ἀληθεῖς
ἐπιφροσύνας.

Ἡ ἑλλήνισμος διευθύντρια τῶν σχολῶν Δι-
πλοκινίου καὶ διευθύντρια τῆς «Ἐφημερί-
δος τῶν Κυριῶν» δεσποινὶς Χαρίκλεια Π.
Μελαγινίδου:

- α'. Νὰ καταστήσῃ τοῖς συνδρομηταῖς τὸν ἐν-
ήμερον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐκπαιδευτικὰς διὰ
τῶν πολιτικῶν ὡραῖων καὶ οὐκ ἐκπαιδευτικῶν του.
β'. Ἐν ἐκκαλοῦσιν τὴν ὁλὴν, ἡν βαδίζει.
γ'. Ὑμῖς ἴσως γνωρίζετε καλλίον ἐροῦ.
δ'. Ὅτι τὸ «Ἀπ' Όλα» κατέκτησε τὰς συμπα-
θείας ὅλων.

Ὁ ἐγκριτὸς δημοσιογράφος κ. Α. Καβαρέ-
της, ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἀμερολόγιου»:

1. Τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ λαοῦ μας διὰ
τῆς ἐκπαιδεύσεως πᾶσης ὁργανισμὸς πνευματικῆς.
2. Τελειοποιούμενον.
3. Θὰ πρὸς νὰ κατεστῇ κινῶν δόξαν καὶ
νενικήσῃ ἀναστάσεως.
4. Ἀφ' οὗ συνεπρὸς εἰς τὰς στήλας του...

Ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης:

1. Ἐφροσύνη, ὅπως διὰ μετρίαν καὶ ἀπρόσμενον
ἀμα τοῖς πολλοῖς ἀναγνώσταις ἐπεκτεθῇ ἡ πρὸς
ἀνάγνωσιν κρίσις.
2. Διὰ τὴν ἀπικαταστήσας ἀναρρυθμίσεως τῆς ὁλῆς
προαγωγῆς αὐτῆς διὰ τῆς προσεκτικῆς συνε-
ργασίας διανοῦν κλῆρον, παραγωγῆς τῶν ἐβδομα-
διαίων ἐπιθεωρησῶν, πολιτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς,
φιλολογικῆς, δραματικῆς, ἐπιστημονικῆς πᾶσιν
συντόμην διὰ τῆς ἀναλύσεως ἐν συντόμῳ τῶν δη-
μοσιευμένων ἐν τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἄλλοις ἐπιτελῶν
μεθιστοῦν κλπ.
3. Ἡ γενική κρίσις μοὶ εἶναι εὐνοϊκῶς.
Πέποιθα δ' ὅτι οἱ ἐκδοταὶ καὶ συνεργαῖοι τοῦ
«Ἀπ' Όλα», τὴν αὐτὴν ἡν καὶ τὸς ἐκδομένους
νοὶ φιλοτιμῶν, διὰ ἐπιτυχίαν πάντως ἐκείνων, οἱ
δὲν ἐπὶ τὸν νὰ πρὸς αὐτοῦ ἐκδοθῇ περιοδικά,
τὴν μακροβιότητην, ὡς ἡ ἀπὸ κινήσ ἐκδομῶν.
4. Ὁ δεξιὸς τοῦ καλῶν γειοφάνει καὶ διηγη-
ματογράφος κ. Νικόλαος Βασιλείδης, Λαζαρό:

1. Μὴ πολλὴν μοὶ ἐπιφροσύνην βλέπω εἰς τὸ
«Ἀπ' Όλα» κατορθώσας νὰ ἐννοήσῃ τὰς πνευμα-
τικὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ καὶ νὰ καταστήσῃ διὰ
γέμματα πρὸς μόρφωσιν του.

2. Θὰ ἀνταποκριθῇ καλλίτερον εἰς τὸν σκοπὸν
του, ὅταν διδάσῃ ἀκατάπαυστα μὲ εἰκόνας ζω-
ματισμένας εἰς γλώσσῃν λαϊκὴν διωρημένην, καὶ
ἀπὸ συγγραφεῖς πολὺ ἐκλεκτοῦς ποὺ γνωρίζουν
ἀκριβῶς τὸ θέμα ποὺ πραγματεύονται καὶ τὸν
τρόπον ποὺ θὰ τὸ ἐκθέσουν.

3. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ διπλασιασθῇ τὰ
φύλλα τοῦ «Ἀπ' Όλα» καὶ νὰ διπλασιασθῇ ἡ
τιμὴ, ὥστε νὰ ἐπιτρέπονται τὰ ἀπαραίτητα ἐξοδα
διὰ τὸ χαρτί, διὰ τὰς εἰκόνας καὶ διὰ τὴν συγ-
γραφὴν.

4. Ὀλίγον περισσώτερον ἂν ἀκολούθῃ τὸ «Ἀπ'
Όλα» καὶ καθήμενὰ θέματα τῆς Κοινωνικῆς καὶ
Λαοκρατικῆς ζωῆς, θὰ ἐπιτύχῃ τὸν τίλον τοῦ λα-
κοῦ διδασκάλου.

Ὁ ἐπὶ τὸ ψευδώνυμον Περίνθιος:

Δὲν κολῶ νὰ προτείνω μεταρρυθμίσεις, ἀπο-
βλέπων εἰς τὸ ἐτελειώτικὸν τμήμα τῶν 10 γρο-
σίων. Σὺ ὑπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς εὐθηνίας
κατέχεις τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν μῆλλον εὐθηνίας γυ-
μνῶν περιοδικῶν τοῦ εἰδους σου, τὰ ὅποια κατ'
ἐλάχιστον ἔχονσι κατανάλωσιν ὑπερδυναμίας
τῆς ἰδικῆς σου. Ἡ ἀπλοκέρδεια σου δὲ νὰ μὴ
δύσῃ ἀπὸ τῶν ἐπαρχικῶν οὐδὲ αὐτὰ τὰ ταχυ-
δρομικὰ τέλη, μοὶ εἶναι ἀκατανόητος. Προτείνω
λογικὴν αὐξήσιν τοῦ τιμηματός καὶ προσθήκην
τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ὁρους
προτείνω: καλλιτεχνικὰς εἰκόνας καὶ πικτικὸν
συνεργάταις. Ἐνδιαφέρουσι διὰ τὰς «Ἐντυπώσεις
τῆς ἐβδομάδος», αἵτινες εἶναι πολλοὶ καὶ ἀπρόμυ-
λον λογογραφικὸν ἐνέτημα, ἐνίοτε ὅμως ὑπὸ
τὸν καλλογικὸν πέπλον καταντῶν ἐστία παραδό-
ξων κοινωνικῶν θεωρησῶν. Μὲ κατεκτείνον ὁ ὑπὸ
τὰ στοιχεῖα Θ. Κ. Μ. συνεργάτης, ὅστις φαίνεται
ὅτι ὁλοφύγως καταγίνεται μὲ τὴν ἀρθογραφίαν
του, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ἐπικαιρὸς, προτιμῶ τὸν
κ. Δ. Μελισσηνὸν, μὲ τὸν ὅρον νὰ εἶναι συντο-
μώτερος, συντομὴ συνεργάταις τῶν κ. κ. Α. Καβα-
ρέτης, Γ. Ἀποστολίδης, Αἰδ. Καλλίνικος, Γ. Τσο-
κόπουλος, Ἀντωνίου. Τὰ εἶδη, εἰς ἃ διατρέφετε,
φρονῶ, ὅτι ἐπικρατοῦν ὡς εἶνα προτείνω πρότυπον
διὰ τὸ «Ἀπ' Όλα», διότι τοῦτο ἀκολουθεῖ ὅλους
τοὺς καινοφανεῖς ὁδούς. Ἐπαγαλμῶν δὲ οὐκ
ἐστὶν ὅτι πάντα ἀπὸ τὴν συνδιασθῇ μὲ τὴν αὐθι-
αν τοῦ τιμηματος.

Ὁ κ. Τῶ. Κουτσοβέλης:

Εἶμαι πεπεισμένος ἀναγνώστης σας ἀπὸ τοῦ πρὸ
τον φυλακίου. Σας συγχαίρω δι' ἃ καλὸν ἐπα-
ροφίασθε μέχρι τοῦδε. Ἀφ' οὗ ὅμως μᾶς δίδετε
τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσωμεν γνῶμην διὰ τὸ ἀγαπῇ
τὸν «Ἀπ' Όλα» σας παρακαλῶ νὰ συγχαίρῃ τὸν
συνεργάτην σας κ. Ἀσημακοπούλου δι' ὅσα ὡραῖα
ταῖα μέχρι τοῦδε γράφει καὶ ὅσα προαίμασθε τῇ
γνώσει καὶ ἑλλῶν ἀναγνώσταις σας νὰ γράφονται
περισσότερα, εἰς τοῦ κ. Ἀσημακοπούλου. Καὶ πᾶ-
ν σας συγχαίρω καὶ διατελῶ μετ' ἐπιφροσύνης.

Ὁ διαπρεπὴς λατρός κ. Μ. Μουσελίδης,
διευθύντης τοῦ «Ἰεραρχάτου»:

1. Τὴν διαπρεπὴ νῆα γὰρ εὐφροσύνη καὶ ἀ-
μαρτία, διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ πνευματικοῦ ἐπι-
πέδου τοῦ λαοῦ.
2. Διὰ τῆς ὁλῆς, ὅτι πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐλλείψε-
ως ἥτις ὁφείλει νὰ θεραπευθῇ διὰ τὸν χρόνον.
3. Ἡ μόνον μεταβολή, ἡν θὰ πρὸς νῆα, εἶναι ἡ
προσθήκη νέων συνεργάταις, καὶ ἡ συνεπικρα-
σία ἐπὶ τῶν ποικιλοτρόπων ὁλῶν.
4. Καλὴ πρὸς τὸ παρόν, μὲ τὴν ἐπαύλασιν ἐ-
νοικῆς τοιαύτης, διὰ τὴν ἀπρόσμενον μέλλων, ἐάν,
ἐννοεῖται, τηρηθῇ ἡ ἀπαιτήσις τοῦ τριτοῦ ὁρου.

Πολλῶν ἀναγνώσταις δὲν δημοσιεύομεν τὰς κρίσεις, δι' ὃ καὶ ζητοῦμεν ἀνταγώνιστον. Τοῦτο προϋλθε,
διότι ἄλλοι μὲν ἀπαγορεύοντο δυσαναγνώστως, ἄλλοι δὲ διὰ ψευδωνύμων, καὶ μᾶς εἶναι λίαν δύσκολον
νὰ δημοσιεύσωμεν κρίσεις, καὶ μάλιστα κολακευτικάς, διὰ ψευδωνύμων.

ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

*Εθνικά Νοσοκομεία, 13' Οκτωβρίου 1909.

Η ζωή έταυθα δεν έχει κανένα άλλον προορισμόν. Μόνον ένα καθημερινόν πόλεμον διεξάγει κατά του θανάτου. Και τόν διεξάγει όπως δυνάμει. Ότι ήττάται πλειστάκις, ούτε λόγος. Πώς όχι, αφού η ζωή αυτή δεν είναι εμμή συντριμματα, γνωρισθέντα από πολλού με τόν θάνατον; Η θύρα, η προς βορράν, είναι πολύ συνηθισμένη εις τας νεκρικής ποιότητος.

Εν τούτοις, ένα πείσμα έμμοτον εκδηλώνεται εις τόν τόπον αυτόν κατά της φθοράς. Κάθε πέτρα, κάθε κόκκος άμμου, κάθε φύλλον, κάθε άλλο τι εις ένα παραξένον σκότειον σίς δεικνύει τούς οδόντας. Η υπερηφάνεια τών αντισταμένων ένχει καί το θείον καί το φοβερόν. Σταμπαξ έξ σεβασμού εις κάθε βήμα. Έμπρός σου η βοήθ ή λιτανεία τών θείων λειτουργών του Βυζαντίου ροιβάει η κλάει! Κλάει η ροιβάει! Καλά-καλά δεν έννοω. Άλλά μάλλον προσεύχεται. Πόση υπερηφάνεια! πόση δύναμις! πόσον πείσμα! Ακόνητα εις τας ιεράς θέσεις των, δέχονται με περιφρόνησιν τα ρακίματα του βορρά. Κάθε θύρα σου διηγείται ιστορίας. Κάθε σχισμή, που διηγείται ο κεραυνός, εις ένα μορφοσύν παρατόνου, θρηνηί το όραϊόν παρελθόν.

Είς μίαν λωρίδα απελεύτητον εκτείνονται κήποι χειμερινών λαχανικών. Πράσα καί κρεμμύτα. Έδώ και εκεί ύψώνεται η σκεπή καί η μωσα καί δεν εινεύει τοιαύτα από η άσπρη άσπρη. Εκτεταμένη έσπρη του προσίτου εις όλους αυτούς τούς τόπους. Καί παρατηρώ ότι δι' έκαστον πράσον καταβαλλονται τόσα φροντίδες, όσαι καί δι' ένα άσθενή εν τοις Νοσοκομείοις! Άλλ' ο λαίμαργος του μαγειρείου θαμών, τρώγων το λαχανικόν του, δεν σκέπτεται τίποτε άλλο, παρά πώς να γεμίση τόν στόμαχόν. Έν τούτοις, πόσον σκληρά είναι η φύσις! Της είναι όπως αδιάφορον αν είναι **λάχανον** ή άνθρωπος.

Αυτήν την στιγμήν κάποιος παραφρονει με όλην την δύναμιν των πνευμόνων του εκπορεύει προς το κενόν ύβρεις.

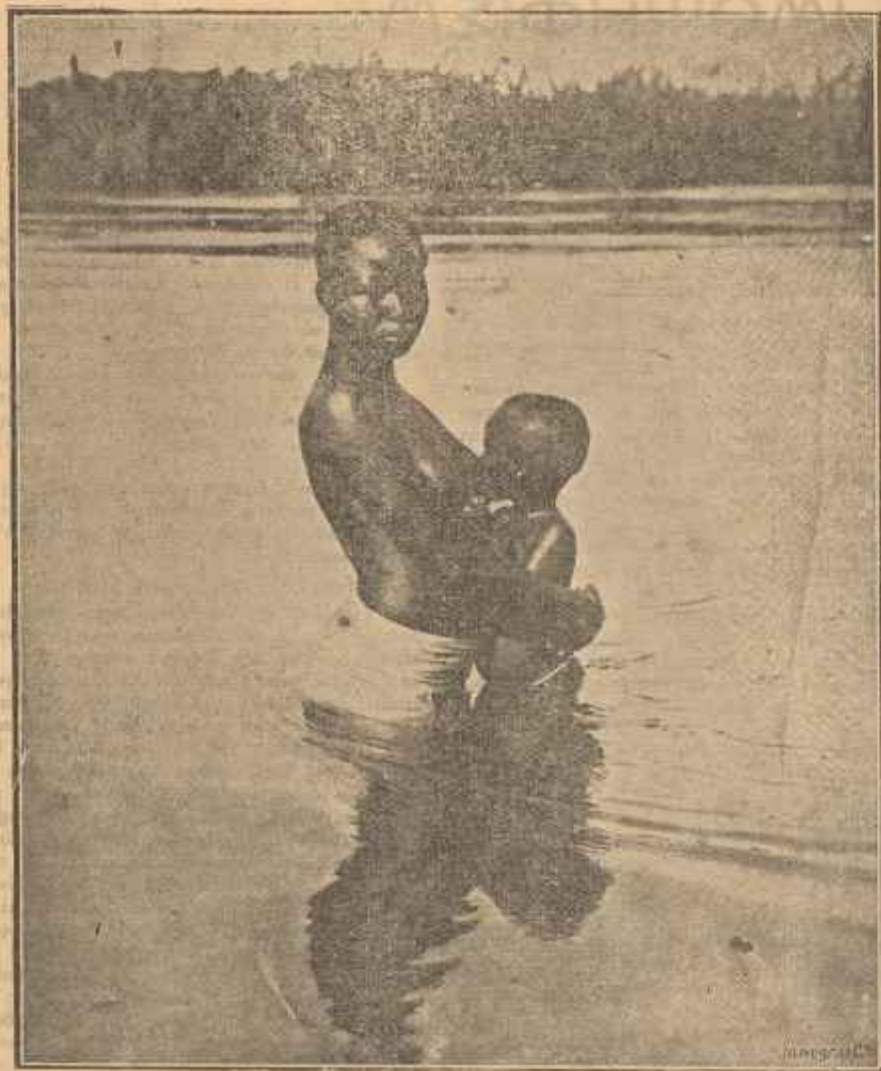
Οι άσθενείς τόν έσυνήθισαν καί δεν τόν έμποδίζει καί δεν τόν σταματά κανείς, εμμή ή κούρασις. Αποκλίνει καί κυταλίζει εις μίαν βραχνόδη φωνήν μεθύσαν. Ο διασπασθείς άφρ επανερπίζει την ήσυχίαν του. Η ήρω, που έδρηγνισε προς στιγμήν το δυστυχές τερας, έπαυσε θρηνούσα. Οι άσθενείς ήμπορούν να επαναλάβουν τας διακολλείσας σκέψεις των, τας συνομιλίας των, την ανάγνωσίν των. Ο παραφρων ήδη κοιμείται.

Αι νοσοκόμοι πηγαίνουσιν γελασταί. Προς όλας τας διευθύνσεις μοιράζουν παρηγορίας. Είς τα μικρά των δάκτυλα παίζουν τα θεριόμμετα. Είς τας συναντήσεις των ψυθιρίζουν λέξεις, αι όποιαί δεν λένουν τίποτε. Έν τούτοις, αυτό είναι η έκφανσις της λογικής των δειλήσας, να άκούουν καί να μην θάνουν. Να μηνθάνουν καί ν' άκούουν τόσα πράγματα που άγνοούν, καί η γνώσις των όποιον θα τας καταστήση τελείας νοσοκόμους. Τη άληθεία, μετά χρόνον τα Νοσοκομεία μας θ' αποκινήσουν αυτό, που δεν ήμπορούμεν να λοχισθώμεν ότι έχουν σήμερον.

Ίδια, αι νεωστί προσελθόντες ενόσονται πολλά υπό την μορφοποιητήν επίδρασιν της δεσποινίδος Σαλίσκη.

ΗΜΑΕΤ, Φ, ΛΕΝΗΜΑΚΟΒΟΥΛΟΣ

ΣΗΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΙΣ

ΕΙΚΟΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΚΚΟ

Ένθ' ο μικρός μαύρος κάποιος το θαλάσσιον λουτρόν του — καί τούτο κατ' έκάστην, σαρμάνος προς τας θυσιν διατάξεις του Κόκκο — γαλουχείται συνάμα από την μητέρα του, την θαλακτικήν!

Φωτογραφία του La Manda Moustou.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Μά τί σου είναι αυτοί οι 'Αμερικανοί! Εξοργιστικοί, εύεργετικοίτοι εις όλας τας ανακαλύψεις καί έφευρέσεις των! Κατέγειναν τελευταίους καί με το ζήνημα των μετεωρίδων.

Άλλά, πως νομίζετε; Με χάδια καί περιποιήσεις προς αυτούς καί προνομίας τόσας πολλές καί απολαυστικάς, ώστε να καταστήση ζανείς να σκέπτεται, ότι, εάν θέλη να ζήση εύτυχής κατ' όλον τόν βίον του, πρέπει έξάπαντος να γίνη μπεκρής, να περνά τις ημέρας της ζωής εις την 'Αμερικην σπουδή μεθυσμένος.

Και διατί όχι;

Τι έχει τάχα να φοβηθή;

Όσοι τόν καταδιώκουν αι φοβεραι έκείναι δρακόντιαι δικταίσεις, η οι τρομακτικοί διογμοί των Σαυδωνιανών χωρών, ούτε τόν σκανδαλίζουν οι ανατριχίλαστοι άεροισμοί των διαφόρων αντιαλκοολικών συνδεδών.

Τίποτε από αυτό.

Άλλά;

Άλλα θεατεία ζήλευτη, ρακατλήδικη, άριστοκρατική, της άσθενείας της μέθης, όστις ως άσθενειαν την εξαπατήσας το πρό ήμερόν εν Νέφ 'Υόρκη, κατά τας εκάστην πληροφορίας, συνελθόν μεγα 'Αμερικανικόν αντιαλκοολικόν συνέδριον.

Ίδού και αι λεπτομέρειαι της συσχέψεως του εν λόγω συνέδριου:

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Έκ του Γαλλικού)

ΗΤΟ νέος συνεσταλμένος καί δειλός. Η οικογένειά του ήτο άφανής: έκείνος όμως διά της επιμελείας του άνεδείχθη διδάσκαλος.

Πτωχός το χρήμα, ήτο πλούσιος εις θάρρος καί την συναισθήσιν του καθήκοντος, έλπίζων ήμέραν τινά να εύρη την εύτυχίαν εις ήσυχον ζωήν εν άφανεί τινι γωνία της γης.

Αναιροπόλει να ζήση με σύντροφον την θυγατέρα ενός καταστηματαρχου, φίλου του πατρός του, προς ήν συνεδέετο με την ανάμνησιν ενός παιδικού ειδυλλίου.

Πολύς είχαν έκτατε παρέλθει καιρός, άλλ' ο χρόνος δεν ίσχυσε να μειώση την ζωηρότητα της σκηνής: έκείνης εις τας ψυχάς άμφοτέρων.

*

... Ήσαν τότε δέκα έως δώδεκα έτών έκαστος.

Έν πλήρει έαρι οι γονείς των είχαν διοργάνωσει μίαν άγροτικην εκδρομήν.

Μικρούς καί μεγάλους, τούς πάντας είχαν όδηγήσει τρεις μεγάλοι άμαξαι εις το ύπαιθρον.

Η ήμέρα όλη επέρασε με μεγάλην χαρρότητα καί τραγούδια: τα δύο γεύματα, τα όποια έκαστον, τούς ανέπλησαν εύθυμίας. Επιστρέψαν με το φως της σελήνης. Τα παιδιά άνεργετήθησαν επί του άνω μέρους της άμαξής καί διά να προφυλαχθώσιν από τόν άνεμον έρριψαν εις τούς ήμους των έν μέγα κάλυμμα. Διά να κρατώνται δε στερεώς, έκράτησαν τας χείρας αλληλων.

Δέν έσκόπων ν' άπεινώσει δι'α το βλέμματος ο εις τόν άλλον, άλλ'α, σφίγγοντες τας χείρας, έδλεπον διαρκώς τόν άστερόεντα ούρανόν.

Οι έσποι έκάλπαζον καί η άμαξα τρεχούσα, έλεγε τις, τούς οδηγεί εις την εύτυχίαν.

Θά ήρχοντο να έξηκολούθει η πορεία εις μίαν άτελεύτητον νύκτα.

*

Όσάκις η άνάμνησις αυτή τή ήρχετο εις τόν νουν, άφιναν ήμιελητή την έργασίαν του. Έάν έγραφεν, έπαυεν εις το μέσον της φράσεως, έφερε το άκρον της γραφίδος εις το στόμα, άνθυμώμενος την γλυκεράν έκείνην νύκτα καί αναπολών συνεστραμμένας τας χείρας του. Αυτή ήτο η κατάλληλος σύντροφος του βίου του. Άλλ' όμως το επάγγελμα του διδάσκαλου τόν απεμάκρυνε πολύ της φίλης πατρίδος, ής η στερήσις συνεπήγαγε καί την απομάκρυνσιν του από της προσφιλοῦς κόρης: προς δε καί η έλπίς επιτεύξεως των σχεζιών του απέδη δυσχερές.

Ότε άγκυτέλειπε την πατρίδα του ήτο μόλις εικοσιπέντε έτών: η δε κόρη κατά δύο έως τρία έτη μικροτέρα. Η ειρήνη της όμως ζωής έμενεν εις την μνήμην του. Τούτο ένίσχυεν έτι μάλλον τούς πόθους του.

*

Τοιοιούτρόπως η ζωή παρήρχετο καί αι ήμέραι διεδρόντο αλλήλας, ένθ' άνετροπολύν έκείνος εύρίσκειτο εις πέλαγος εύτυχίας. Ενόμισεν ότι τή ήτο άδύνατον να ζήση πλέον άνευ έκείνης καί απεφάντε να τη προτείνη γάμον.

*

Τοιοιούτρόπως η ζωή παρήρχετο καί αι ήμέραι διεδρόντο αλλήλας, ένθ' άνετροπολύν έκείνος εύρίσκειτο εις πέλαγος εύτυχίας. Ενόμισεν ότι τή ήτο άδύνατον να ζήση πλέον άνευ έκείνης καί απεφάντε να τη προτείνη γάμον.

Άλλ' οι γονείς της είχαν αποθάνει καί άφείλε να γράψη προς την ιδίαν.

Μίαν κυριακήν του έαρος, από τας μάλλον

θελκτικές, άπεσούρη εις το δωμάτιόν του. Ο καιρός ήτο ήραλος: άναπνέων δε την εύωδίαν τών άνθισμένων ξανθών, εύρισκε την φύσιν θαυμασίαν.

Υπό τοιούτων έντυπώσεων κατεχόμενος, συνήρμοσεν εις τόν νουν μερικώς φράσεις, έλαβε την πένναν άνα χείρας, την έφερεν εις το στόμα, στρέφον αυτήν επανειλημμένως τασάκις, ώστε εν τέλει η επιστολή εύρέθη έτοιμή.

Τήν στιγμήν έκείνην ήνοιξεν η θύρα. Έκρυψε μετά προσοχής την επιστολήν καί έσπευσε να χαλεπήση τόν επελθόντα φίλον του.

— Δέν κάμωμεν ένα γόρον;

— Μάλιστα, μάλιστα, είμαι πρόθυμος: θά παράσωμεν μάλιστα καί από το ταχυδρομείον...

Ηκλείσε μετ' επιμελείας τόν φάκελλον καί πρό του ταχυδρομείου έσταμάτησαν έρριψε την επιστολήν εις το κιβώτιον καί έξηκολούθησαν τόν περιπάτον.

Πόιος έσκέπτετο ότι η επιστολή έκείνη έκρυπτεν όλόκληρον μέλλον!

*

Εφθάσε καί η δεκάτη πέμπτη από της αποστολής ήμέρα, επίσης απεισιπτική ως καί αι προηγούμεναι, μυριαί δε σκέψεις έδασάνεζον τόν νουν.

Εικόνας όλόκληροι διήρχοντο πρό των έφθαλμών του, εικόνας ζωφεραι, άπνευσταί, άπογοητευτικά!

Μία όμως ιδέα έκυριάρχει έντός του: η ιδέα της άρνήσεως: ουχ ήττον όμως καί μία λέξις προς άπάντησιν ουχ ήττον εύκολος... Τέλος! ήφειλε να συγκατανεύσθ. Εθεώρει όμως καί δύσκολον, έπερ έζητεί: μία κόρη πλουσίου ήμπορου δεν συνδέει την τύχη μετ' ενός διδάσκαλου!

Καί όμως θά ήτύχουν.

Τήν επανέλατο διά πρώτην φοράν εισερχομένην εις τόν κήπον της σχολής συνεσταλμένην καί δειλήν: άργότερον, μάλλον έσκειομένην προς την σχολήν καί τόν νουν της: οίκον, να περιέρχεται αυτόν άνω-κάτω, ως καλή οικοκυρά.

Κατά την ώρα του μεσημέριος είχε διαρκώς τόν νουν προσληφμένον εις έκείνην, νομίζων, ότι μετά το πέρας της ώρας θά την συνήντα. Η σχολή όμως παρατηρητικώς τή άπέσπα δάκρυα καί στεναγμούς, εις ους καί μόνους εύρισκε την άνακούφισιν.

Όσάκις έκάλπαζεν τόν κήπόν του, προσέκαλε την σκεπασμένην έκείνην, ήτις ήτύχοντο να ήτο ήτις η οικοκυρά. Τήν επανέλατο με τούς λευκούς της ραχίονας, μετ' άφελή της ένδύματα καί τα μεγάλα σάνδαλα, δυσανάστα πρός τούς κομψούς της πόδας... Άλλά δεν ήτο είμυ ονειρον!

Να γράψη έκείνου δεν έτόλμα: ήτύχοντο να άποκώψη εις την πατρίδα του.

*

Αι σκέψεις καί αι ήλπίες τόν έγχεσαν άλλως τε, τούς είχαν περ έπειρήσει... Μή δυνάμενος δε να έσφίγγη πλέον, άπεσούρη εις μίαν μικράν οίκον έξω της πόλεως, επώλησε τα έπιτικά του, κρατήσας τα άπολύτως άναγκαία καί έκεί τήρη βίον μοναχικόν, βίον, όποιος θάνατα να άπαύση κατόπιν μιάς μεγάλης δοκιμασίας.

Μίαν ήμέραν, φύλλομετρον εν από τα παλαιά του βιβλία, έφάνη αίφνης ήρώς καί τρέμων. Μία επιστολή έπεσον από τούτου.

Ητο η πρότασις του διά τόν γάμον.

Ο φάκελλος, εν έστειλεν, ήτο κενός!...

Μαργαρίτην.

Κ. Σ. Ε.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΚΛΕΙΣΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

*Αγαπητέ Άλέκο Ρηγόπουλε,

Δέν σε είδα μετά την έκ του Νοσοκομείου έξοδόν σου. Αποφεύγεις, μανθάνω, τούς φίλους σου. Σε δικαιώω πληρόστατα. Εγλύτωσε από το χαώδες στόμα του θανάτου καί έμπαίσεις τώρα εις άλλο, επίσης χαώδες, στόμα, εις το στόμα των φίλων σου... Καί έχεις πολλούς, δυστυχισμένους!... Καί οι φίλοι σου σε άγατούν, κακότυχε! Καί ελκρινώς όλοι ένδυμύρονται διά τα κακά σε, κακόμοιρε!... Εγλύτωσε από την χολέρα. Πώς θα γλυτώσες τώρα από το... ένδυμύρον των φίλων σου;... Θα έχης την γενναίότητά ν' άνταπεξέλθης κατά τήν νέου έλθρου; Θα έχης την ύπαμονήν, την άντοχήν, να ύποβληθής εις το νύον αυτό μαρτύριον;

Μαρτύριον πραγματικόν. Η νέα προσβολή δεν είναι μικρότερο της προσβολής της νόσου, την όποιαν ίστέσης. Εθιμάμενος κατά την πρώτην θά θυμαρέωσής καί κατά την δευτέραν;

Όρείλεις, δυστυχές θύμα της γαλιά, εις πάντα φίλον σου να διηγής λεπτομερώς πώς διάβηλό σ' έπαισε η χολέρα καί πώς σ' άφησε! Όρείλεις να συγκεντρώσης όλας τας τραγικάς άναμνήσεις του παθήματος καί να τας έκθέτης εις ένα έκαστον ιδιαιτέρως.

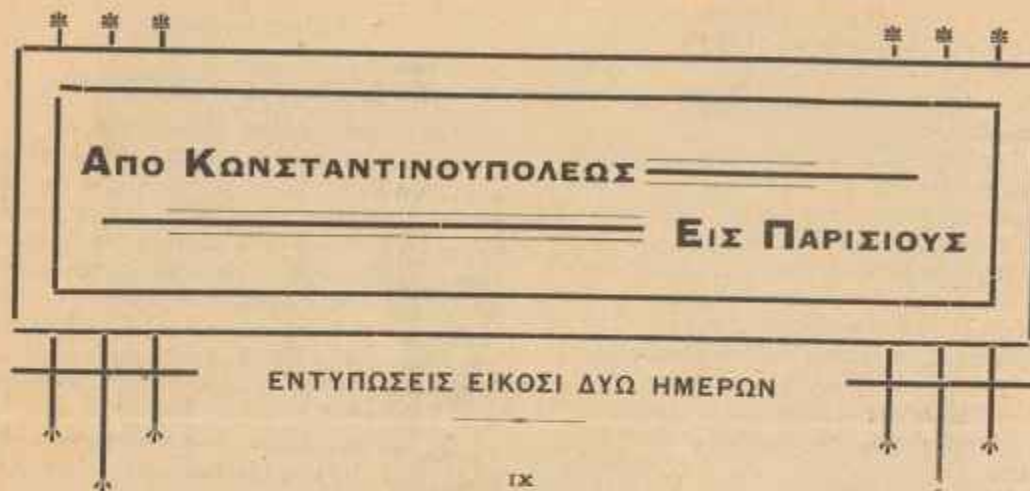
Αι έρωτήσεις καταπίπτουν άλλωσ' άλλω, βαρείαι, καταδυστυχία.

Τι είχες φαγει; Τι ήσθάνθης κατά πρώτον; Η κοιλία σου; Το στομάχι σου; Τι φάρμακα ήχες; Πόσας κινήσεις είχες; Έμείσεις πόσους; Καί κατέσπιν; Καί έσπει; Καί εις το Νοσοκομείον; Αι ένέσεις; Φοβήθηκες πολύ; Προσοβάνθης τόν θανάτον σου; Εσκέψης κατά την ώρα της άνασθησις σου, ότι σ' έσθικείται η χολέρα διά τας γελαιογραφίας που της έλανες; Ω τόν καυμένο τόν Ρηγόπουλε! Δέν με λές, οι έμεται έξηκολούθησαν πολύ; Κυρίως που πονούσας; Έμορφη ήτο η νοσοκόμος σου; Κακό πρόσωπο η χολέρα, α; Επέμειν τα κακά σπιν, οι παρηλαταί. Έσκαμε πολλά μυστικά; Είν' αλήθεια, που η καφείνη κάνει θαύματα; Καί η καφείνη του Νοσοκομείου; Τι έτρωγες; Έτρωες πολύ νερό; Με σπυήθηκες διά τόν... Πώς χάλασε, καίμηναι! Η μάλλον, άρχοντες, έλόγησαν! Σε συγγνώμη... Δέν με λές, έχεις τώρα άνοσιν; Η βρεθείς σου; Τώρα δα πρέπει να γελαιογραφήσης την καταστροφήν την χολέρα! Τι τρώς τώρα; Θα πένεις; Βεβαίον, δυναμωτικά! Γάλασσον καί όλοον εις το Νοσοκομείον; Πόση είναι η άποκομής; Πάσι φίλοις να σε διούν; Σε έκαναν καί άναμνήσαν όσόν... Καί είσαι άναμνήσαντες: όστις θύμα της χολέρας καί της γαλιάς ν' άπαντός εις όλας αυτές τας έρωτήσεις, διακρίνεται τολμηρά προμακτικά, καί τούτο εν ήμω, εν μικρώ νύκτι εις την έργασίαν σου, εις το σπίτι σου, εις τόν κήπον, εις το ένδοξον, εις το τραβή, εις το τούνη, εις το άμύαλον...

Όσον καί αν εθεώρης, κατωπόμενος θα είναι ανιστορηματική η επίθεσις άναμνήσαντος... Αυτοί δυστυχώς πολλούς έχεις φίλους καί ήρπίεις να λογομαχήσης το φίλον των ένδυμύρον... Καί τώρα μίαν σφύρησάν μου; Να φύγης. Κράσων εις κενόν έσθιναν. Είς την Πίττα εις την Άνευμωσάν εις την Πίττα. Να περσώ η πρώτη όρη του έσθιναν ένδυμύροντος των φίλων σου...

Ποιήσας, έπει να με ίδης, ήσυχος δεν θα έσθιναν το άναμνήσαντος φροσίν των έρωτήσεων. Θα σφίγγω (αλλος το χέρι σου καί θα σ' είπω: — Περαστικά!

Ν. ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ

Όποιος δ' επισκεπτόμενος διά πρώτην φοράν τας 'Αθήνας, επιθυμεί να ανέλθῃ ἀπαρατήτως εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ νὰ περιεργασθῇ τὸ Στάδιον καὶ τὸ Θησεῖον, ὡς οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν Ρώμην ἐπιθυμῇ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Βατικανόν, οὕτω καὶ ὁ ἐπισκεπτόμενος διὰ πρώτην φοράν τοὺς Παρισίους, ἀπαρατήτως θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ δάσος τῆς Βουλῶν καὶ τὸν Πύργον τοῦ 'Εἰρελ, τὸν κοινῶς λεγόμενον Πύργον τῶν τριακοσίων μέτρων.

Όταν δὲ ἀνεγείρηται ἡ ὁραία Γαλιὰς, ὁ φίλος μου μὲ ἤρώτησε :

— Πού θέλεις νὰ πάμε τώρα ;
— Εἰς τὸν Πύργον τοῦ 'Εἰρελ, τὴν ἀπὸ τῆς ἡμέρας.

Τὴν ὁδὸν 'Αἰγίου 'Ιακώβου διασχίζει ἀποκρίνῃ-τος τροχιόδρομος, ὁδηγῶν παρὶ τὸν Πύργον τοῦ 'Εἰρελ.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν αὐτῇ ὅτι τριῶν εἰδῶν τροχιόδρομοι ἐπάρχουν ἐν Παρισίοις Τροχιόδρομος μὲ ἀτμόν, τροχιόδρομος ἡλεκτρικός, ἀντὶ τὴν δύναμιν ἀνάγειν, καὶ τροχιόδρομος ἡλεκτρικός, ἀντὶ τὴν δύναμιν ἐπορεύσεως.

Ὁ τροχιόδρομος τῆς ὁδοῦ 'Αἰγίου 'Ιακώβου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀνῆλθοντες, διέσχισεν τὴν Λεωφόρον 'Αἰγίου Μιχαὴλ καὶ μὲ μεγάλην ταχύτητα ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διέσχισεν ἀγνώστους μοι συνοικισμούς, τοὺς ὁποῖους ἐπέθετον ἀποκέντρους.

Μὰ δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τώρα δὲν βλέπω ἐμὴ κέντρα. Τὸ ἀπόκέντρον Παρίσι ποῦ εἶνε ;

Δυσκόλως θὰ τὸ εἶπες. Παντοῦ εἶνε κέντρον.

'Ελάχιστοι εἶνε τὰ ἀπόκέντρα. Τὰ Μουσεία, τὸ Θέατρον, τὰ μεγάλα κατωστήματα, οἱ ἀνδριάντες, τὰ μεγάλα βιβλιοθήματα, οἱ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ εἶνε διεσπαρμένα εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως, εἰς τὸν ὅσον, ὥστε πανταχοῦ εἶνε κέντρον.

Μετ' ὀλίγον ὁ τροχιόδρομος κάμπει πρὸς τὴν προικουαίαν τοῦ Σηκουάνα.

Τὰ ἀτμόπλοια, τὰ κομψὰ ταχυπλοῖα ἀτμόπλοια τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὰς κόσμον πηγαίνουσιν καὶ σταθεύουσιν εἰς μικρὰς ἀποστάσεις καὶ τρέχουν, ἐνῷ κάτωθεν τοῦ τροχιόδρομου, οὐ ἐπιβαίνοντες, ἰσχυρῶς ὁ δρόμος σιδηροδρομικός καὶ κάτωθεν αὐτοῦ τὸ μετροπολίταιν, τὸ ὁποῖον, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, εἰς ὀλίγα μέρη ἐξέρχεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐνῷ εἰς ἄλλα μέρη γίνεται καὶ ἐνῶπιον.

Διερχόμεθα πρὸ τοῦ κολοσσαίου κυρίου τοῦ ὑποψηφίου τῶν Στρατιωτικῶν, τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν, τῆς Βουλῆς, τῆς Χρυσῆς Γεφύρας τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου καὶ φθάνομεν ἐγγὺς τοῦ Πύργου τῶν τριακοσίων μέτρων.

Κατερχόμεθα.

Κάμπει μίαν ὁδὸν καὶ εἰσέρχεται πρὸ τοῦ Πύργου. Οἱ κολοσσαῖοι τεσσαεὶς πόδες τὸν μαρτυροῦν τὸ μέγεθος τοῦ θαυμαίου ἔργου. Κάτωθεν ἀκριβῶς τοῦ Πύργου ὑπάρχει τεχνικὴ λίμνη, ἥτις

πλασιάζεται ἀπὸ ὁρίων κηλίων ἀπὸ καλλιτεχνικῶς ἀνδρῶν γραμμῶν αἱ μικροὺς διαδρόμους.

Υψινομένη τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ μέσα εἰς ἐκείνας τὰς σιδηρὰς ράβδους δὲν διακρίνομεν ζωὴν, ἐνῷ εἶνε γνωστὸν ὅτι δεκάδες ἀνθρώπων ἀσχοιοῦνται ἐπὶ τοῦ Πύργου.

Προχωροῦμεν ὀλίγον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν θύραν, ὁποῦθεν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀνεκυστήρα.

Μία μικρὰ ἐπιγραφὴ μὲς δίδει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τὸ τίμημα τοῦ ἀνεκυστήρα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ὁδοὺς εἶνε τρία φράγκα τὰς καθημερινὰς καὶ ἐνῷ τὴν τὴν Κυριακὰς, ἀντιθέτως δηλαδὴ πρὸς τὰς τιμὰς τῶν ἀτμόπλοιων τοῦ Σηκουάνα, τὰ ὅποια τὰς Κυριακὰς διπλασιάζουν τὸ τίμημά των.

Δαμνόμεν ἐπιστῆθαι καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀνεκυστήρα. Παρὰ τὸν ἀνεκυστήρα ὁμοῦ ὑπάρχει κλίμαξ, ἥτις ὁδηγεῖ πρὸς τὰ ἄνω, δύναται τὴν δὲ δωρεὰν νὰ ἀνέλθῃ οὕτω τὸν Πύργον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συχνάκις κάμουν οἱ περιηγηταὶ τὸν χειμῶνα.

Ένας ἡλεκτρικός κώδων σημαίνει καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα ὁ ἀνεκυστήρ ἀνέρχεται τὸ πυραμιδοειδὲς μέρος τοῦ Πύργου.

Μετὰ τέσσαρα λεπτά εἰσέρχεται εἰς τὴν πρώτην ὁροφὴν, ἥτις εἶνε εὐρύτατη, περιέχουσα πρῶτῃς τάξεως ἐστιατόριον, βιβλιοθήκην, ἀναψυκτικὰ καθίσματα διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ πολλὰ μικροκαταστήματα, καλοῦντάς διαφόρων εἰδῶν ἀνεκίματα.

Θέλει νὰ καθίσωμεν ὀλίγον ἐδῶ ;
— Όχι, ὄχι. Νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὴν τελευταίαν ὁροφὴν.

Διὰ νὰ ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ὁροφὴν πρέπει νὰ πάρῃ τὸν ἄλλον ἀνεκυστήρα, τὸν καθεὺς ἀνερχόμενον καὶ κατερχόμενον, τὸν διπλοῦν ἀνεκυστήρα λεγόμενον, τοῦ ὁποῦ τὰ βαγόνια ἐλλείπει θέσεις συναντῶνται εἰς τὸ μέσον διάστημα τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ὁροφῆς, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὸ τοῖνελ τῆς πόλεως μας.

Μετὰ πάροδον τεσσάρων ἄλλων λεπτῶν εἰσέρχεται εἰς τὸν δευτέρου ὁροφον. Βλέπομεν κάτω τοὺς Παρισίους ὡς ἀπέραντον πεδία, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀνθρώποι μόνον διακρίνονται καὶ πᾶν μὲς καταλαμβάνει. Τὸ βλέμμα μας δὲν διακρίνει ἐμὴ κτίρια, ὅτινα ἀποτελοῦν τοὺς Παρισίους καὶ τὰ προσόψια τῶν Παρισίων. Εἰς ἐκάστην πλευρὰν εἶνε τοποθετημένα μεγάλα τηλεσκόπια, μὲ τὰ ὅποια ἀντὶ εἰκοσι μόνον λεπτῶν δύνασθε νὰ περιεργασθῇ τὰ περὶ, στρέφοντες κατὰ βούλησιν τὸ τηλεσκόπιον.

— Θέλεις νὰ κυττάξῃς μὲ τὸ τηλεσκόπιον ;
— Αἱ ! μὲν ! 'Ετοί εἶνε προσημύον. 'Ετοί εἰςχαριστεῖται καλλίτερα ἢ ὁραοίς μεν.

Πανόραμα θαυμαστόν βλέπει ὁ ἐπισκέπτης παρατηρῶν ἀπὸ τὸν Πύργον τοὺς πολυπόρθους Παρισίους, ἐνῷ ἡ γῆς ἑλαφρῶς θαυρεῖ τὴν ἀκοήν.

Τὸ δάσος τῆς Βουλῶν, τὸ Σαιν-Κλοῦ, καταπράσινα, διακρίνονται μικροσκοπικῶς, ἐνῷ κατὰ συχνὰ διαστήματα ἀμυδρῶς ἀκούονται οἱ συργιοὶ τῶν παρὰ τὸν Σηκουάνα διερχομένων σιδηροδρόμων, οἵτινες σείουν ἑλαφρῶς τὸν Πύργον.

Ἐκ τῆς δευτέρας ὁροφῆς γυναῖκες καταβάντες πολλοὺς διάφορα ἀντικείμενα. Σὰς παρατηροῦν συμπιεσμένα μὲ τὰ ὦρα μὲταξὺ των, χωρὶς νὰ εἶνε παντελῶς ἐνοχλητικαί.

Διάφορα αὐτόματα κουτάκια εἶνε ἀντικείμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ ἀποσύρτε μίαν σκολάταν ἢ μίαν γραπτὴν τύχην, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ παρηγορησθε ἢ περνάτε τὸν καιρὸν σας.

Όταν ἀνῆλθοντες εἰς τὴν τελευταίαν ὁροφὴν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διερχόμεθα μίαν ὥραν θανμάζοντες τὸ πανόραμα τῶν Παρισίων καὶ τῶν περὶ, ἐπεθεωρήσαμεν ὅλα τὰ αὐτόματα κουτάκια, εἰς τὰ ὅποια εἴπατε ἐν ἑκαλέπτον νόμισμα καὶ σοὺ δίδουν ἢ σοὺ λέγουν κατὰ.

«Τὶ λέγουν τὰ μάτια μου».

Αὕτῃ ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ ἐνὸς κυτίου. Κατὰ σειρὰν ἦσαν παρατεταγμένοι ἐξωγραφισμένοι ὀφθαλμοὶ διαφόρων χρωμάτων, ἔκαστος δ' αὐτῶν καθρέπτης. Ὁ ἐπισκέπτης παρατηρεῖ εἰς τὸν καθρέπτην καὶ τοὺς ἐξωγραφισμένους ὀφθαλμούς. Ὅταν δὲ εἶδῃ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐκεί τῆς εἰκόνος, ὁρᾷ ἐπὶ τῆς ὁπῆς ἐκείνης τὸ νόμισμα, σφῆς ἐν μικρὸν σφαιρίδιον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀπορρίπτεται τὸν χρησὸν τὸ κυτίον, ὁ ὁποῖος χρησὸς σὰς κάμνει νὰ περάσῃ πέντε λεπτά εὐχάριστα.

— Τὰ μάτια σας λέγουν πολλά ! μὲς λέγει ἀπὸ τὸ ἔνανα μικρὸν περιπέτερον μία διαβολικὴ παρυσία, ἡ ὁποία κατεγίνεται τακτοποιησὶα τὰ κάτ-ποστά της. Εἶνε περὶ τὸν νὰ ζητεῖτε τὴν γνώμην τοῦ κυτίου.

— Πῶς τὸ καταλάβατε ; μιμνήσκου.

— Σὰς εἶδον προχθὲς τὴν νύκτα διασκεδάζοντες κατὰ πρωτότυπον τρόπον εἰς τὴν Μοντιμάτ.

Ἡ Γαλιὰ δὲν δυσκολεύεται νὰ συνάψῃ γνωριμίας.

Ἰδοὺ, μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται πρὸ τοῦ περιπέτερον τῆς, κρημενώμενος καὶ σὺν-φασὸν συνδιαλεγόμενος, διάλεξις, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἥτις κατέληξεν :

— Ὁ ρεβουάρ λοιπὸν αἶριον τὸ βράδυ !

Ὁ ἥλιος εἰσέκοιτο περὶ τὴν δύσιν του, χρυαῖον τὸν ὁρίζοντα.

Κατήλθοντες τοῦ Πύργου, ἀφ' ὅπου εἰσέλθοντες διὰ τοῦ ἐκεί ἐνῷ εἰσέρχεται κατερχόμενος κατὰ-ποστά εἰς τοὺς φίλους μας, καὶ προχωροῦντες ὀλίγον ἀπεβίβασθαι εἰς ἀτμόπλοιο τοῦ Σηκουάνα, ὅπου μὲς ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς «Σαμουαίαν».

Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν μας διηρθύνθημεν εἰς τὸ Καρτελ Λατέν, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Καφεστιατόριον, τὸ ὁποῖον τακτικῶς ἐπισκεπτόμεθα δις καὶ τρίς τῆς ἡμέρας οἱ ἐκεῖ Ἑλληνες καὶ κατεστρώσαμεν τὸ πρόγραμμα τῆς νυκτός. Τὸ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Παρατηροῦμεν εἰς τὸ φύλλον τῆς σήμερον τοῦ δευτέρου τόμου τῆς ἀνὰ χεῖρας 'Επιθεωρήσεως, περὶ τὸ καὶ ἐγὼ τὰς μετὰ συνεχίας ἐντυπώσεις μου ἐκ Παρισίων. Τὰς λαπαρὰς ἐντυπώσεις θὰ περιγράψω εἰς μικρὰ αὐτετελῆ ἄρθρα.

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Νότα καὶ νῶτα.

Αἱ Δυνάμεις εἰς τὸ φλέγον Κρητικὸν ζήτημα ἐξήσαν καὶ πάλιν νερό. Ἀπῆντησαν εἰς τὴν ἔντιον Νόταν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Τονίζον ὅτι ἡ Νότα ἐγράφη εἰς ὕψηλὴν κλίμακα, καὶ ὅτι χάριν τῆς ὁμοφωνίας ἐπιβάλλεται νὰ καταβιβασθῇ ὁ τόνος τῆς κλίμακας εἰς τὴν ἐυρωπαϊκὴν συναυλίαν καὶ ὡς ἔχουσιν τοιαῦτα παραφρονίαι...

Μὲ πάλαι λέξεις, εἰς τὴν Νότα—Nota bene — ὡς πρῶτοι ἡμεῖς προηγούμενοι, αἱ Δυνάμεις ἐστρεψαν τὰ νῶτα !...

Αἶας ὁ μαστιγοφόρος.

Αἶας ὁ μαστιγοφόρος προτείνω νὰ ἀνομασθῇ ὁ νέος μὲς δῆμιος καὶ νομαρχεῖται Κιανὴ βῆς. Διότι κρατεῖ πάντοτε μαστίγιον. Καὶ μαστίζει τὴν χολέραν, ἡ ὁποία ὡς φοβερὰ μαστίζει μαστίζει τὴν πόλιν μας.

Ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζετε βεβαίως περὶ τοῦ Αἵαντος, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος. Ἦτο ἀτρόμητος ἀνδρῶτος, καὶ πολεμικώτατος.

Ὁ Ὅμηρος τὸν ἀποκαλεῖ μεγάλθυμον, ἰφθιμον, πελώριον.

Ἀτρόμητος καὶ πολεμικώτατος καὶ ὁ δῆμαρχός μας, καὶ μαστιγοφόρος πάντοτε, δίκαιον εἶνε ν' ἀποκληθῇ Αἶας ὁ μαστιγοφόρος.

Τὴν φοβερώτερην τῆς χολέρας :

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, προτείνω εἰς ὁμοῦν φίλων, ἀπῆντησαν :

— Ἡ παντοῦλα.
— Οἱ μαλλιαροί.
— Ἡ μόδα.

— Ὁ Μιστριώτης.
— Ἡ ἀναπαύσις.
— Τὰ φλοισκὰ ἄρθρα τοῦ «ἐπαλίου»

κατέχοντες τὴν θέσιν τῶν καθηγητῶν.

— Ἡ Χαίτην τῆς Κερίσσογλου.
— Αἱ γελιογραφίαι τῆς χολέρας.

— Ἡ ἀπὸ τὸν !...

Ἐξοί... νυχτὸς...

Μόλις ἐπιστρεφόμεθα τὰ νύκτα εἰς τὸ κρεῖσσιν τῶν δακτύλων τοῦ «ἑλληνικοῦ Κοντογιάννη», μόνον κατέπαυσε ὁ σάβας, ἄλλος παρουσιάζεται Βουλγαρὸς αὐτός, παραπονοῦμενος ὅτι καὶ τὰ ἴδια τὸν τὸν ὁποῖον ἐπέστησαν ἐξω... νυχτὸς. Καὶ εἰς τὴν περιπέτειν ταύτην ὁ διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας, κατὰ τὴν τὸν γεννημένων παρὰ τὴν ἐποχὴν ὅτι θὰ ἐξονυχίσῃ τὸ ζήτημα.

Ἐξάστειν !

— Γιατί, ὅταν τὸ συνάγει λέγεται Sublime ; ὅταν μαθητὴς τὸν γαλλοδιδάσκων τὸν.

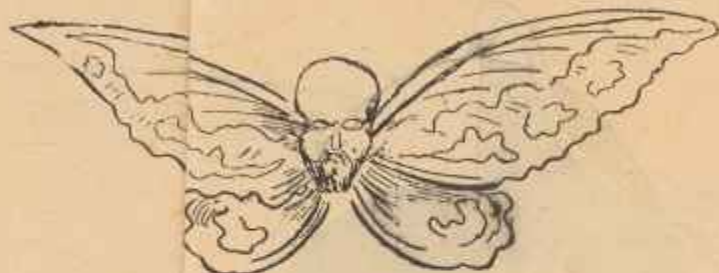
— ... Διότι, παιδί μου, εἶνε Sublime (ἑλᾶσιον) κατὰ τῆς χολέρας !...

Καὶ ἐν τετραστάτῳ

ὅτι τὴν καταβιβάζει τῆς ληστείας.

Ἀπὸ τῆς θρησκείας, ὁ σιναῖος εἰς τὴν καὶ εἰς τὴν.

Στὴ Πόλιν δὲν εἰσέρχεται νὰ αἰσθῇ ὅσους θέλει ;

Ἡ ψυχὴ ἀνορθώσεως τῆς Ἑλλάδος
(ἐκ Στρα. Ἀθηνῶν).

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΣΥ

Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς : αἱ, Ἑλπίδας, Ὀνείρα.

Τὴ θάλασσα τὴν ἀνι
γιατὶ ἐσένα μαι,
ἐσὺ θυμῶν καὶ γι
καὶ ἐκείν' ἀνασεί.

Τὴν ἀγαπῶ τὴ θάλα,
γιατὶ εἶναι παπὰ
ἐσὺ ἐσπᾶνεις μὲ θ
καὶ αὐτὴ μὲ τιντάρ.

Μὲ κύμα δέρνει τὴ γιὰ
καὶ μὲ ἀφροσύβει
τὴ λησκαμμένη ἀμρῖα,
θυμῶν, μουρῖβει.

Καὶ σὺ θυμῶν καὶ
καὶ ἀλόνια μουρῖβει
καὶ ὁμῶς δροσιὰ, χιγέλο
καὶ χᾶδια μαρῖβει.

ΕΥΚΑΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ Μ. ΜΑΥΡΟΡΑΤΟΥ

(τὸ γένος Α. Τῆς, κατὰ)

Γαλιὰ Χάν, θ, Κωνσταντινούπολις.

ΕΤΗΣΙΟΝ ΔΕΥΚΟΜΑ 'ΗΠΕΙΡΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΤΟΥ 10 ΚΑΙ 1911

Βιβλιοθήκη ΑΝΑΣΤΑΣΟΥ Γ. ΤΑΓΗ

Βιβλίον Α'—Τόμ Α'.

Βιβλίον Β', Τόμος Β'—Τεύχος Α'.

Συνεφερόντος Κύρου 'Ελληνικά.

Βιβλίον Γ', Τόμος Γ'—Τεύχος Α'.

Συνεφ. Κύρου Παιδεία καὶ ἡσυχ. Ἑλληνικά.

Η ΠΙΠΙΡΟΥΑ

Τερπνὸν καὶ διδακτικὸν ἀντίγραφο διὰ παιδιά, μεταφρασθεὶς Ἀδὸς Νοσητῶν παρὰ. Εἰς φυλλάδια πρὸς 1 γρόσιον ἔσονται καὶ εἰς τόμον τέλειον χρυσόδετον 27 γ τὸ τεύχος.

Εἰς ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΜΑΖΟΝΙΑΣ

ἀποκαλυπτόμενα ὑπὸ Λέο-Τακί Πιστὴ μεταφρασθεῖς. Εἰς φυλλάδια καλλιτεχνικῶς τοῦ ἐνὸς γρόσιον εἰκονογραφημένα.

Sauvedent

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀπομνην τῶν χορῶν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἔσονται ἐν Γαλιᾷ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἑθνικοῦ Χανίου, ἀριθμῶς 13 καὶ 14 εἰς τὴν ἈΠΟΘΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ τοῦ ὁμογενοῦς κ. ΠΥΡΡΙΠΟΥ ΟΔ. ΠΑΡΑΦΑΚΗ γενικῶς ἀντιπροσώπου μεγάλων ἐξαγωγικῶν οἰκῶν τῆς Ἰαπωνίας.

ἐνθα θύλονται εἰς ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀποστεινῶς εὐθιγὰς.

ΓΤΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἰατροῦ. Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι. Πωλεῖται παρ' ἀπασί τοῖς βιβλιοπωλείοις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

ΔΕΥΚΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ ΜΟΝΟΝ

ΔΙΑ ΤΟΥ

ΔΕΥΚΟΔΟΝΤΟΣ ΤΣΙΜΕΝΙΔΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΟΛΛΗΝΑΙΣ

Ἰσχύουσιν ἐπὶ τὸ ἔτος κληρονομαῖαι κατὰ τὴν ἑλληνικὴν.

Εἰς τὴν προσηλὴ κληρονομία ὁ πρῶτος λαχὼν κερδίζει

φρ. 125.000

ΕΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ

ΚΕΡΑΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

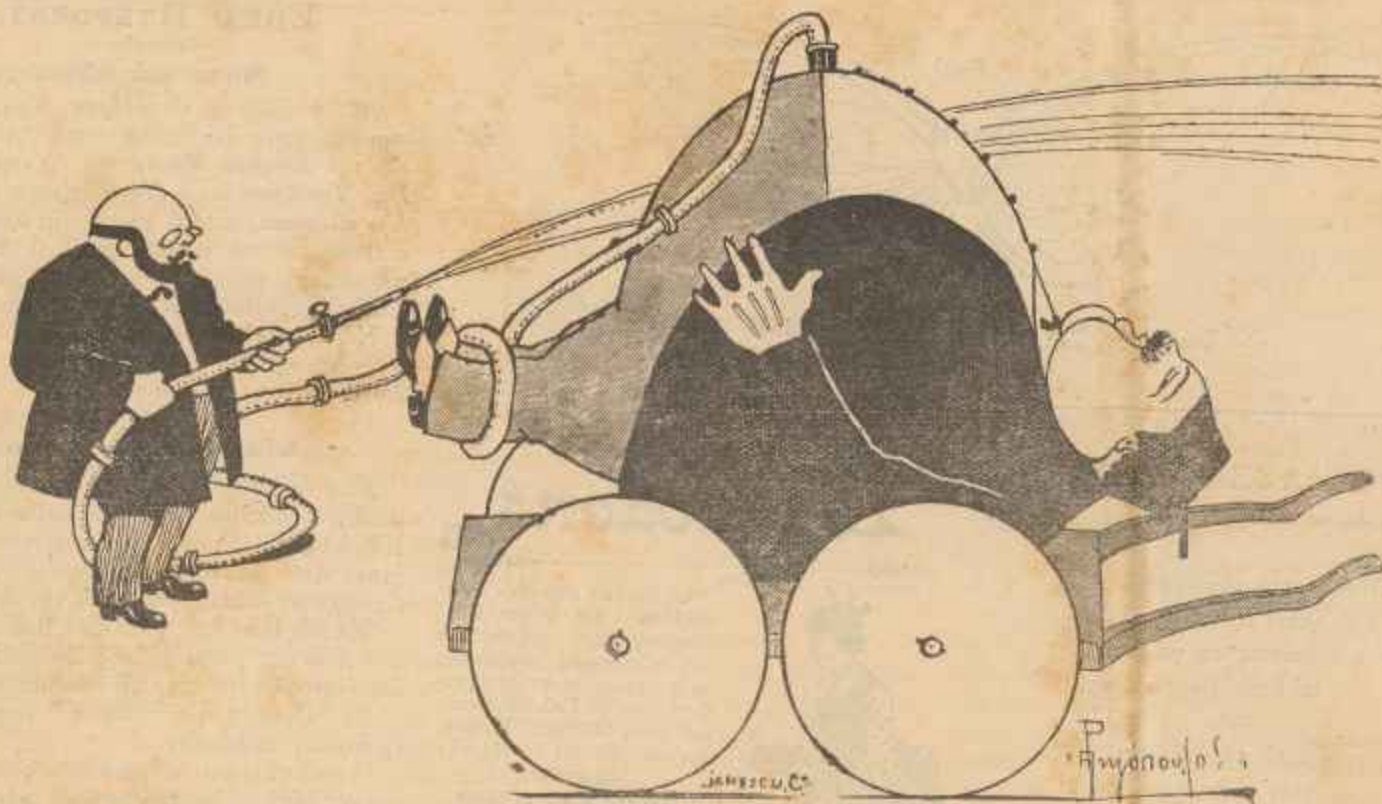
Τὴν τοῖς μετρητοῖς

Γρ. γρ. 188 πληρωθέντα ἐφ' ἀπαξ.

Δι' ἀγορὰς ἀποσπᾶσθαι πρὸς τοὺς κκ.

P. Addally et Cie, Χουρὶν Χάν, ἀρ. 14,

15 Γαλιὰ, Κωνσταντινούπολις. Οἱ ἐκ τ

Κι' αυτό μιὰ δοκιμή!

Χολέρα καὶ ... κάλλος τῶν ποδῶν.

Φίλος φαρμακοποιὸς δημοσιεύει εἰς τὰ ἐγκώρια φύλλα εἰδοποίησιν τῶν φαρμακευτικῶν του *σπεσιαλιτέ*, ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον: *Προφυλακτικὰ κατὰ τῆς χολέρας*. Μεταξὺ τῶν *σπεσιαλιτέ* αὐτῶν ὑπάρχει καὶ φάρμακον διὰ ... τοῦς κάλλους τῶν ποδῶν! ... Καὶ αὐτό, βεβαίως, εἶνε θαυμάσιον προφυλακτικὸν τῆς χολέρας! Ὅταν μᾶς καταδιώκῃ ἡ χολέρα, γερὰ νάχωμεν τὰ πόδια, νὰ τρέχωμεν νὰ μὴ μᾶς προφθάσῃ! ...

Καθὼς λένε οἱ Τοῦρκοι...

Ἀπὸ τὸ Παρί ἐπίστρεψεν ὁ φοβερὸς λιμαδόρος ἀξιότιμος κύριος Ἀπύλωτος. Καὶ δὲν παύει νὰ διηγῆται, κατὰ πᾶσαν συνάθροισιν φίλων, τὸς ἐντυπώσεις του. Χθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ Λόντρο ἀρχίζει τὰ ἴδια, προσθέτων μάλιστα εἰς κάθε φράσιν του καὶ μίαν γαλλικὴν λέξιν. Ἐπὶ παραδείγματι:

— Καὶ σοὺ ἦτο μιὰ *τουταφέ μπιζου*, καθὼς λένε οἱ Γάλλοι.

Ἡ:

— Τὸ θέαμα ἦτο ἐξελάν, καθὼς λένε οἱ Γάλλοι.

Ἡ:

— Μὰ ἦτο *μανιφίε*, καθὼς λένε οἱ Γάλλοι.

Καὶ τὰ παρόμοια, πάντοτε μὲ τὴν ἴδιαν ἐπιφάνειαν: «καθὼς λένε οἱ Γάλλοι».

Οἱ παρακαθήμενοι φίλοι εἶχον ἀηδιάσει πλέον. Περισσότερον ὁμοῦς ὁ φίλος Δελιγκιαούρης, ὁ ὁποῖος, μόλις ἐτελείωσεν ὁ διηγούμενος, τῷ λέγει:

— Ἐτελείωσες;

— Μάλιστα.

Σιχτὸ, λοιπόν, ὅπως λένε οἱ Τοῦρκοι!...

ΦΑΡΜΑΚΙΑΝΗΣ

Τεκ. ε' Ἐμπορικὸν Ἀριστοβόλυν, Ἀναστασιάδην καὶ Σα — Ὑπεύθυνος Ἀρ. Α. Χρηστίδης

Τὰ φόρτωσε ἔς τὸν πετεινὸ καὶ ... πρὺγει.

